

முத்துமீரான்

கவிதைகள்

TAJUL - ATHEER, KALA BOOSHANAM
S. A. R. M. Seyed Hassan Mojlana J.P.
No : 100, " Sadat Path " Nintavur - 12,
Sri Lanka. Tel : 067-50373

முத்துமீரான் கவிதைகள்

வெளியிடுவோர் :

மீரா உம்மா புத்தக வெளியீட்டகம்

“Muthu Meeran Kavithaigal”

(Collection of Poems)

(Copyright reserved)

First Edition December 1993

Publisher :

MEERA UMMA BOOK PUBLICATIONS

“ Pearl ”

Nintavur-01

Srilanka

Printed by :

MILLATH PRINTERS

16, Appu Maistry St.,

Madras-1.

Phone : 516554

சமர்ப்பணம்

கிள்ளைமொழி பேசியெந்தன்
உள்ளம் கவர்ந்தமகன்,
துள்ளி எழுந்தாடியெந்தன்
தோள்கள் துவள்ந்த மகன்,
கண்ணில் நிறைந்த மகன்
காதலுக்கு உற்றமகன்,
சின்னமகன் எந்தன்
“ஸிப்லி” நினைவாக,
சமர்ப்பித்தேன் நூலை
சாந்திபெற, என்னகமும்.

பதிப்புரை

பிரபல எழுத்தாளரும், கவிஞரும், நாடகாசிரியரும், இலக்கிய விமர்சகருமான சட்டத்தரணி எஸ்.முத்துமீரான், எல். எல். பி. என். பி., ஜே.பி. (அகில இலங்கை) அவர்களின் “கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் கிராமியக்கவியமுதம்,” “முத்துமீரான் சிறுகதைகள்” ஆகிய இருநூல்களையும் வெளியிட்டு ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் உறுதியுடன் காலூன்றியுள்ள நாம், அன்னாருடைய கவிதைகளை ஆய்ந்து “முத்துமீரான் கவிதைகள்” என்ற பெயரில் அவரின் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

ஆழ்ந்த புலமையும், சிறப்பான கவித்துவமும், அழுத்தமும் கொண்ட கவிஞர் முத்துமீரானின் இக் கவிதைத் தொகுதி, உங்கள் எதிர்பார்ப்புக்களை குறைவின்றி நிறைவு செய்யும் என்பது எங்கள் அசையாத நம்பிக்கையாகும்.

எங்கள் வெளியீடுகளுக்கு நீங்கள் முன்பு அளித்த ஆதரவினை மீண்டும் அளிப்பீர்களென்ற பூரண நம்பிக்கையோடும் மனநிறைவோடும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

-மீரா உம்மா நூல் வெளியீட்டகம்,

விமர்சகர் இருவரின் பார்வையில்-1
பேராசிரியர். டாக்டர், கவிஞர், "தமிழன்பன்"

கடக்கக் கடக்கக் கவிதைகள்...

இதயங்கள் உள்ள இடங்களில் எல்லாம் கவிதை உண்டு. உணர்வுகளும் அனுபவங்களும்-வார்த்தைகளின் வசீகரச் சேர்க்கை கிடைக்கும் போது கவிதையாகி விடுகின்றன.

மனிதனுக்கு, வாழ்க்கை ஒரு வசனமாகிறபொழுது அது வெட்ட வெளிச்சமான பகல்; வாழ்க்கை ஒரு கவிதையாகிற பொழுது, அது பார்வை மறைப்பில் பல்லாயிரம் உண்மைகளைப் பதுக்கி வைத்துக் கொண்டு நட்சத்திரக் கண் சிமிட்டும் இரவு.

நூறு பூக்களை வருடி வருடி விழிகள் பெறும் இன்பம், ஒரு கவிதை வரி மேல் விழிகள் செய்யும் பயணத்தில் கிடைக்கும். வாழ்வின் வெப்பத்தைப் பரிமாறும் அதன் வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் உதடுகள் கூடத் தீய்ந்து விடும்.

ஆன்மாவின் முற்றத்தில் அகல் விளக்காகச் சுடரும் கவிதை; தெருக்களில், முறையல்லன முற்றுகை போடும் வேளை, தீப்பந்தமாகப் பிழம்புகளில் தீவிரம் காட்டி எழுச்சி கொள்ளும்.

கவிதைகள் பற்றிய இத்தகு கணிப்புகளோடு இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர் திரு முத்து மீரான் நூலுக்குள் நுழைகிறேன். சந்த நரம்புகளை இவர் சுண்டும் இடங்களில் எல்லாம் மானுட மலர் வனம் மகரந்தம் சிந்துகிறது. மரபு உதடுகளில் மறுபடியும்

மறுபடியும் முறுவல்கள் அரும்புகின்றன. பழைய தடத்தில், பழக்கப்பட்ட காட்சிகள், இரு மருங்கும் கோலங்களாய் விரிவதும்- அக்கோலங்கள் விந்தை புரிவதும்-இவர் கவிதைகளின் பொதுத்தன்மைகளாய் இருக்கின்றன.

கவிதைகள் கனிவும் கசிவுமாய் இளகி நெளிவதையும், புயலும் கனலுமாய்ப் பொங்கி எழுவதையும் திரு. முத்து மீரானின் இத் தொகுப்பில் காண முடிகிறது.

குடும்பத்துத் தளிர் ஒன்றைப் பறிகொடுத்து விட்டுக் குமையும் கவியுள்ளம்

‘அழுவதற்கும் என்னிடத்தில்
கண்ணீரும் இல்லையப்பா
கற்பனையாய் ஏனானாய்?’

என்று துடிப்பது போலவே (பக்கம் 1)

‘வெட்ட வெளியினில்

பட்டமர மொன்று’க்காக (பக்கம் 10) விம்மி

யழுவதையும் திரு. முத்து மீரானிடம் பார்க்க முடிகிறது.

இனி, சமூகத்தனம் என்று வருகிற போது இக் கவிஞரின் உள்ளம், வாழ்க்கையின் வரவேற்பை இழந்தவர்கள் பக்கமாகப் பரிவு கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து, ‘மனித நேயக் கவிஞர்’ என்னும் பரந்துபட்ட பொருளைத் தருகிற ஒரு சொற்றொடரால் இவர் அடையாளத்தைச் சட்டென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லி விட முடியும். காதல் ஆலாபனைகளிலிருந்து—நுகர்

பொருள் பார்வையைப் பெண்ணின் மீது படரவிட்டுப் பரவசப்பட்ட நிலையிலிருந்து விடுபட்டு வெளியே வந்திருக்கும் இச்சூழலில், இதற்கென்றே முதல் பாராட்டைத் திரு முத்து மீரானுக்குத் தந்து விடலாம். காதல் கவியமுதைச் சுவை சொட்டப் பிழிந்து கொண்டிருந்த கவிஞர்—உழைப்பாளிகளை உறிஞ்சிக் கொழுப்பவர்களின் காதல் விளையாட்டைக் கண்டு கண்களில் எரிமலை திறக்கிறார்.

‘அல்லும் பகலும் அயரா துழைத்து
வில்லாய் வளைந்து விம்மும் எங்கள்
உள்ளம் வாடி உறங்கும் போது
பள்ளி யறையில் பாவை மடியில்
கள்ளை யருந்திக் களிக்கும் இனத்தைப்’

(பக்கம் 20)

பாட்டுச் சாளரத்தின் வழி இப்படி இவர் காட்டும் போது, போர்க்குணம் வாய்ந்த மனித நேயம் வர்க்கப் பார்வையோடு ஆர்ப்பரிப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

குறுகிய புத்தியும் கொடூர நெறியும் கொண்டவர்களால் சிதைந்து போனதே வாழ்வின் செப்பம்—மானுட மேன்மை என்று சோகத்தின் பிடியில் கிடந்து

‘எல்லாம் அறிந்தவனே
வல்லவனே இவ்வுலகை
நல்லபடி மாற்றிவிடு
நானென்றும் உன்னடிமை’

(பக்கம் 29)

என்று செயலற்று முறையிட்டுத் தேம்பும் திரு முத்து மீராளை விட எனக்கு விருப்பமான வீறார்ந்த முத்து மீராளை நான் பின் வரும் வரிகளில் பார்க்கிறேன்.

‘மக்கள் சமுத்திரம் பொங்கி யெழுந்து,
மலை போன்ற அலைகளை உமிழ்கிறது
ஆழியின் செல்வத்தை உறிஞ்சிக் குடித்த
அத்தனை மீன்களும் பயத்தினாலே
நடுங்கி ஒடுங்கித் தவிக்கும் போது
நசுக்கப் பட்ட சின்ன மீன்கள்
வீரமுடனே ஒன்றாய்க் கூடி
விரட்டித் துரத்திக் கடிக்கின்றன’

(பக்கம் 58)

கவிஞர் முத்து மீரான் கொட்டும் பேர்ப் பறை
ஓசை, காற்றின் பிடரிகள் சிலிர்க்க உலா வருவதை,
வார்த்தைகள் வியூகம் அமைப்பதைக், கம்பீரமாக
அறிவிக்கும் கவிதை ‘உங்கள் மாளிகை’.

‘நீங்கள் வாழும் மாளிகை எங்கள்
நினைவுச் சின்னங்கள்—உழைப்பின்
நித்திய ஜீவன்கள்
மாளிகை உள்ளே மறைந்து கிடப்பவை
மக்கள் சொத்துக்கள்—அவைகள்
மலரா மொட்டுக்கள்’

(பக்கம் 81)

நிச்சயமாகவே நாம் உச்சரிக்கும் இந்தப் பாட்டு
மீண்டும் ஒரு பட்டுக் கோட்டையாரை நம்
கண்ணினதிரே கெண்டு வந்து நிறுத்துகிறது.
இங்கு, எளிமை, ஓசைநலம், உணர்ச்சி வெள்ளப்பெருக்கு
எல்லாம் சேர்ந்து முத்து மீராளை ஒரு சரியான கவிஞர்
ராக உயர்த்திப் பிடிக்கின்றன. பட்டுக்கோட்டை
யாரின் வர்க்கச் சார்பு, முழங்கும் இந்தப் பாட்டின்
மூச்சாகி விட்டது.

தாய்த் தமிழகக் கவிதையின் சாயலே மிகுதியும்
படிந்திருக்கிற இவர் கவிதைகளின் ஊடே, ‘போடியார்’
சற்று வேறுபட்ட காட்சியை நமக்குத் தருகிறார்.

மாண்ட சரித்திரத்தின்
 நீண்டதொரு அவமானம்
 அம்பாரை வங்கியிலே
 ஆதனத்தை அடகு வைத்து
 மிசினொன்று வாங்கியதால்
 மேதினியில் அவர் போடி'' (பக்கம் 40)

என்று கவிஞர் தமது வேரோடியிருக்கும் மண்ணிலிருந்து போடியாரைப் பறித் தெடுத்துக் காட்டுகிறார். ஈழத் தமிழ்க் கவிதைகளுக்குத் தனித் தன்மையை வகுக்கும் இந்தப் பரிமாணம் முத்து மீரானின் படைப்புகளில் இன்னும் பரவலாகவும் ஆழமாகவும் பதிவாக வேண்டும். ஏனெனில் மண்ணின் மணத்தை இப்படி அள்ளிக் கொண்டு வரும்போது-கவிதையை இனம் காண்பது எளிதாகி விடுகிறது. முகம் இல்லாத உருவங்களைக் கவிதைகள் காட்டுவதால் என்ன பயன்?

கவிஞர் முத்துமீரான் வாழ்கின்ற வரலாற்றின் காலகட்டம், தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள்-அவற்றை உருவாக்குகின்ற அரசியல் சமூக சக்திகள்-யாவும் இன்னும் அழுத்தமாகக் கவிதைகளில் பதிவாகாமல் போய் விட்டனவே என்கிற ஏக்கம் எனக்குள், இம் முன்னுரை எழுதும் வேளை ஏற்படவே செய்கிறது. ஆன்மாவின் இறுக்கத்தை இளகச் செய்வதே இலக்கியம் என்னும் தபோவனத் தத்துவவாதியாக இருந்தால் முத்துமீரானிடம் எனது எதிர் பார்ப்பை நான் வைக்கப் போவதில்லை. அவர் பாரதிதாசன், பட்டுக்கோட்டை வழிப் படைப்பாளியாக இருக்கிறார் என்பதாலேயே இந்த எதிர்பார்ப்பு.

முத்துமீரான் சார்ந்துள்ள மார்க்கத்தைத் தழுவி யுள்ள சில கவிதைகளும்-இத்தொகுப்பிற்கு நம்மிட

மிருந்து ஒரு தணிக்கவனத்தை எதிர்நோக்குகின்றன. பொது நிலையில் மானுட எதிரிகளைக் கண்டு வெகுண்டு எழும் கவிஞர், ஆன்மீக வேடத்தில் செய்யப்படும் அநீதிகளை அம்பலப்படுத்தும் போது, சார்பு நிலை கடந்த நீதவானாகவே காட்சி தருகிறார்,

இஸ்லாத்தின் பெயரால்
எமையெல்லாம் ஏமாற்றும்
சமூகத் துரோகிகள்
சண்டாள வீணர்கள்
கூண்டோடு அழியக்
கொடுவாளை உடனேந்திப்
புறப்பட்டு வாருங்கள்! (பக்கம் 64)

இப்படிக் குரல் கொடுக்கும் கவிஞர், இலக்கிய விமர்சன உலகத்தின் தில்லு முல்லுகளையும் விட்டு வைக்கவில்லை. 'செகிட்டுக்கிளிகள்' 'சிரசாட்டும் பொம்மைகள்' என்று விமர்சனப் போக்கிலிகளை வருணிக்கும் முத்து மீரான், அவர்களை 'மதியில்லா வெம்பல்கள்' என்று முத்திரை குத்தித் தள்ளி விடுகிறார். விமர்சனம் நேரிய பாதையில் நிகழ்த்தப் படாமையால் கொப்பளிக்கும் கோபம் முத்துமீரான் வாக்கிய உதடுகளைச் சிவப்பாக்கி விடுகிறது. முதுகு சொறிந்து விடும் கலையில் வல்லவர்கள் முதுமானிப் பட்டம் பெற்று விளம்பர வெளிச்சம் போடுவதை நையாண்டி செய்யும் முத்துமீரான் 'மீண்டும் சில விமர்சகர்கள் வாயில் அவலாகி விடுவோம்' என்பது தெரிந்தே துணிந்து இதனைச் சொல்கிறார் எனலாம். முத்து மீரான் குறிப்பிடும் விமர்சனப் போக்கு அறிவின் ஆரோக்கியம் கெட்டுவிட்டவர்களால் எங்கும் தான் கடைப் பிடிக்கப் படுகிறது.

இனி, மொழிக் கையாளுகையில் அங்கங்கே ஈழத் தமிழ்க் கென்றே உள்ள தனித்துவம் வாய்ந்த வழக்குகள் முத்துமீரான் கவிதைகளில் இடம் பெற்றிருப்பதையும் நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இவை கவிதைகளுக்கு உயிரோட்டம் தந்து கவிஞரின் உணர்ச்சித் துடிப்புகளைப் பளிச்சென்று வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றன.

‘போடியார் வீட்டில் புதினம் இன்று நடக்கிறது; ‘குப்பி விளக்குகள்’; முத்துக் குளிக்கும் கழியோடிகள்; ‘அழுக்கத்தின் நோக்காட்டில்; கள்ளச் சந்தை வள்ளம்; எல்லாம் கவிண்டு உடைந்து-என்பன போன்ற வார்ப்படங்களில் ஈழத் தமிழ்ச்சாரம் நேர்த்தியுறப் படிந்துள்ளது. ‘எந்தன், உந்தன்’ என்பன போன்ற பிழை வடிவச் சொற்றொடர்களைக் கவிஞர் கவனித்துக் களைந்து விடவேண்டும்.

கவிஞர் முத்து மீரானுக்கு இன்னும் சிகரங்களின் கொடு முடிகளைத் தொடும் பயணம் காத்திருக்கிறது. படைப்பில் “மனநிறைவு” எப்போதும்படைப்பாளிக்கு ஏற்படுவதில்லை, “இனி சாதிப்பதற்கு ஒன்றும்இல்லை” என்று ஓய்வின் மடியில் உட்காரும் நிலை உருவாகி விட்டால் அது தான் படைப்பாளிக்குத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத வீழ்ச்சி—அவல முடிவு.

அமெரிக்கக் கவிஞன் இராபர்ட் ஃப்ராஸ்ட் பாடுகிறான்:

The woods are lovely, dark and deep
But I have promises to keep
And miles to go before I sleep
And miles to go before I sleep.

'ஆம்! உறங்கப் போவதற்கு முன் இன்னும் பல கள்
தொலைவு கடந்தாக வேண்டும்' என்று அவன் எண்ணு
வது போலத்தான் கவிஞர் முத்துமீரானும்,

'கையில் உள்ளதோ குப்பி விளக்கு

கனதூரம் இன்னும் நான் போக வேண்டும் (ப.61)

என்று பயண நீட்சியை எண்ணிப் பாடுகிறார், அன்பு
ததும்ப நாடும் அவரை வழியனுப்பி வைப்போம்.
கனதூரங்களை அவர் கடக்கட்டும். கடக்கக் கடக்க
நமக்குக் கவிதைகள் கிடைக்கட்டும்.

—தமிழன்பன்

விமர்சகர் இளவரின் பார்வையில்-2
வல்லிக்கண்ணன்

10, வள்ளலார் பிளாட்ஸ்
புதுத் தெரு, லாயிட்ஸ் ரோடு
சென்னை-600005

அணிந்துரை

இலங்கை எழுத்தாளர் எஸ். முத்துமீரான், சட்டத்துறை பட்டதாரி, உயர்நீதிமன்ற சட்டத்தரணி, பிரசித்த நொத்தாரிசி, அகில இலங்கை சமாதான நீதவான். சத்திய ஆணையாளர் ஆகிய சிறப்புகளுக்கு உரியவர். இவற்றுடன் அவர் நல்ல சிறுகதை படைப்பாளியும் கூட.

அவருடைய எழுத்தாற்றலுக்கு 'முத்துமீரான் சிறுகதைகள்' என்ற தொகுப்பு நற்சான்று ஆகும். சிறுகதை எழுத்தாளரான அவர் நல்ல கவிஞரும், நாடக ஆசிரியரும், இலக்கிய ஆய்வாளருமாவார் என்று தெரிய வருகிறது.

முத்துமீரான் இலங்கையின் புகழ்வாய்ந்த பத்திரிகைகளான 'தினகரன்' 'வீரகேசரி' 'மல்லிகை' முதலியவற்றில் பல வருடங்களாக கவிதைகள் எழுதி வருகிறார். அவற்றில் அநேகம் இப்போது 'முத்துமீரான் கவிதைகள்' எனும் தொகுப்பாகப் பிரசுரம் பெறுகின்றன.

முத்துமீரான் கவிதைகள் சொற்களில் எளிமையும் இனிமையும் கொண்டு சந்த நயத்தோடு அமைந்திருக்கின்றன, அவர் எழுதியுள்ள காதல் கவிதைகள் சொல் ஒட்டமும் ஒசை நயமும் பெற்ற இனிய படைப்புகளாக விளங்குகின்றன.

முல்லைக்கொடி இடை
வில்லாய் வளைந்தென்னை
கொல்லாமல் கொல்லுதடி-மனம்
இல்லாமல் என்னைநீ

மாண்டிடச் செய்யாதே
அல்லியே வந்துவிடு.

வானில் உலாவரும்
வட்ட நிலாவுந்தன்
கட்டுடல் காட்டுதடி-தினம்
கிட்ட நெருங்கிநான்
கீதம் இசைத்திட-
கிட்டே நீவந்துவிடு

(‘ஏட்டை நீ தந்துவிடு’)

வண்ணம் அழிந்தபின்
எண்ணம் இளமையில்
பண்ணுவ தென்னடியோ? - அதன்
உண்மை உணர்ந்துடன்
ஒன்றிக் கலந்திட
ஒடியே வந்திடடி

(‘கள்ளியே வந்துவிடு!’)

இவ்விதம் மனசில் படித்தும், வாய்விட்டுப் பாடியும்
சுவைக்க வேண்டிய செஞ்சொல் கவிதைகள் பலவற்றை
இயற்றியிருக்கிறார் முத்துமீரான்.

ஏட்டை நீ தந்துவிடு, முதலிரவு, கள்ளியே வந்துவிடு,
கண்ணே நீ வந்துவிடு, ஏங்கும் இதயம், என்னுயிர் ஒவியம்
போன்றவை இவ் வகைப் பட்டவை ஆகும்.

முற்போக்குச் சிந்தனை, மனிதநேயம், அன்பு ஆகிய உயர்
பண்புகளை தனது எழுத்துக்கள் மூலம் வலியுறுத்துவதில்
ஆர்வம் காட்டுகிற முத்துமீரான் தன் கவிதைகளிலும் இப்
பண்புகள் ஒளிரும்படி செய்திருக்கிறார்.

சுவர்க்கத்தின் காவலர்களே, அள்ளி எறியும் அனலைப்
போன்று, தேவனின் குழந்தைகளே, வியர்வைச் சமுத்திரம்,
போடியார், இருண்ட மாளிகை, தொழிலாளர்கள், ஓ! என்
ளருமை மக்களே, நாளைத் தேடி நானும் துடிக்கிறேன்,

மக்கள் சமுத்திரம் போன்றவை இவ்விதத்தில் குறிப்பிடத் தக்கவை.

இயற்கை அழகுகளையும் காட்சிகளையும் அவர் எடுப்பும் மிடுக்கும் நிறைந்த, ஒலி நயம் கலந்த தன்மையில் கவிதை களாக்கியிருக்கிறார்.

வெட்ட வெளியில்
பட்ட மரமொன்று
விம்மி அழுகிறது—அதில்
வட்ட நிலாவொளி
பட்டுத் தெறித்தங்கே
கட்டியம் சொல்கிறது!
கூட்டில் இருஇளங்
காட்டுக் குருவிகள்
கூடிக் கிடக்கிறது—அதை
நோட்ட மிடுகின்ற
வேட்டை விரியனும்
கூட்டைக் குடைகிறது!

(‘இருளின் சிரிப்பு’)

இது ஒரு சிறு எடுத்துக்காட்டு. வேறு சந்தத்தில் ‘இயற்கையின் சிரிப்பு’ என்றொரு கவிதை இசைத்திருக்கிறார் அவர்.

முத்துமீரான் தன் கவிதைகளில் எளிமை, இனிமை ஓசைநயம் இவற்றோடு புதுமையும் சேர்த்திருப்பது விசேஷமாகப் பாராட்டப்பட வேண்டியது ஆகும்.

நானும் நடக்கின்றேன், எங்கள் வரப்பா போன்றவை இதற்கு உதாரணங்களாக அமையும்.

கையில் உள்ளதோ குப்பி விளக்கு
கனதாரம் இன்னும் நான் போக வேண்டும்.
எங்கும் பயங்கரம்
ஏழ்மையின் ஓங்காரம்

பொங்கும் உளச்சீற்றம்
 பொல்லாத பணவீக்கம்
 கையிலுள்ள குப்பிவிளக்கு
 மையிருளுடே மங்கித் தெரிய
 நானும் நடக்கிறேன்
 நத்தையின் சாயலில்.

இப்படி வளர்கிறது கவிதை. இவ்வகையில் எழுதப் பட்டுள்ள 'பழைய செருப்பு' ஒரு உருவகமாகவும் காணப்படுகிறது.

கல்லுக்கும் முள்ளுக்கும்
 கடும் மழைக்கும் வெய்யிலுக்கும்
 எள்ளளவும் அஞ்சாது
 எதிர்த்துக் களங்கண்டு,
 எவனோ ஒருவனுக்காய்
 எந்நாளும் பாடுபட்டு,
 தேடுவார் இல்லாமல்
 தெருவில் கிடக்குமிந்த
 வாரறுந்த செருப்பெங்கள்
 வாழ்க்கைக்கு நற்பாடம்.

'பழைய செருப்பு' என்ற கவிதையின் ஒரு பகுதி இது.

காகம், குயில் இவற்றின் இயல்புகளை அடிப்படையாக்கி 'காகக்கூடு' என்ற நெடுங்கவிதை படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. படித்து ரசிக்க வேண்டிய சொல்சித்திரம்.

ரசிகர்களுக்கு மகிழ்வு அளிக்கக் கூடிய நல்ல கவிதைகளைக் கொண்டுள்ளது இந்தத் தொகுப்பு. தமிழன்பர்கள் இதை நன்கு வரவேற்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். கவிஞர் முத்து மீரானுக்கு என் வாழ்த்துக்களையும் பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

—வல்லிக்கண்ணன்

என்னுரை

என் உள்ளத்தின் உணர்ச்சி நரம்புகளை உரசி விட்ட நிகழ்வுகளின் வெளிப்பாடே இக்கவிதைகள். சுதந்திரமான என் சிந்தனையோட்டத்தில் ரம்மியமாக அழுத்தம் பெற்று, மொட்டவிழ்ந்துள்ள இவைகள் அனைத்தும் என் ஆத்மாவின் இனிய ராகங்கள்.

இயற்கையின் எழிலான அணைப்பில் சுகங்காணும் என் கிராமம், அதன் வெள்ளையுள்ளம் கொண்ட மக்கள், அவர்களின் வளமான வாழ்வு, காதல் உணர்வுகள், உள்உந்தல்கள் யாவும் இக் கவிதைகளில் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. என்னோடு இதயம் திறந்து பேசி மகிழ்ந்தவைகள் இப்பொழுது உங்களோடும் பேசி மகிழப் போகின்றன. இது என் நீண்ட கால அவாவும் கூட.

“கவிதை உலகமே தனி உலகம்” என்ற உலக மகாகவி ஷெல்லியின் அர்த்தமுள்ள கருத்தை நெஞ்சங்களில் ஆழப் பதித்து, எழில் வானம்பாடிகளைப் போல் இன்பச் சிறகடித்துப் பறக்கப் போகும் இவைகளின் வடிவங்களை விட்டு, வண்ணங்களையும், வளங்களையும் ரசித்து சுவைத்துப் பேசி மகிழ உங்களையும், அன்போடு அழைக்கின்றேன்.

என்னுடைய இலக்கியப் பணிக்கு மறைமுகமாகவும், நேர்முகமாகவும் பல வழிகளிலும் உள்ளங்களிந்து உவப் போடு உதவிக் கொண்டிருக்கும் என் இனிய நண்பரும் அள்ளிக் கொடுப்பதில் கள்ளயில்லாக் கொடை வள்ளலும் “மையோன்” கம்பெனிகளின் ஸ்தாபகரும், திர்வாக இயக்குனருமான (Chairman and Managing Director of Myown Group of Companies) அல்ஹாஜ் எம். முகம்மது முஸ்தபா பி. எஸ். சி., எம். ஏ. ஏ. ி அவர்கட்கும், இந்

நூலுக்கு அணிந்துரைகள் வழங்கியுள்ள பேராசிரியர் டாக்டர் கவிஞர் தமிழன்பன், முதுபெரும் எழுத்தாளரும், இலக்கிய விமர்சகருமான திரு. வல்லிக்கண்ணன் ஆகியோர்கட்கும், அடடைப்படத்தை வரைந்துதவிய பிரபல ஓவியர் திரு.மணியன் செலவம் அவர்கட்கும், தினகரன், வீரகேசரி, மல்லிகை, தினபதி ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்கட்கும், இந்நூல் வெளிவர பல வழிகளில் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த என் நண்பர்கட்கும் இதயபூர்வமான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்:

முக்கியமாக, இந்நூலை இவ்வளவு அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த மில்லத் பிரிண்டர்ஸ் உரிமையாளர் பிரபல நாவலாசிரியர் ஆலி ஜனாப் எம். செய்யிது முகம்மது ("ஹஸன்") அவர்கட்கும் அன்னார் மகன் முகம்மது மீரான் பி. ஏ. அவர்கட்கும், அதன் தொழிலாளர்களுக்கும், மீராஉம்மா நூல் வெளியீட்டகத்தாருக்கும் என் நெஞ்சங் கனிந்த நன்றிகள்,

“பேர்ன்”

நிந்தலூர்-01.....

ஸ்ரீலங்கா.

-எஸ். முத்துமீரான்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. சின்ன மகனே ஸிப்லி	1
2. ஏட்டை நீ தந்து விடு	4
3. நோன்பாளியும் லுஹர் தொழுகையும்	6
4. முதலிரவு	8
5. இருளின் சிரிப்பு	10
6. சுவர்க்கத்தின் காவலர்களே	12
7. அள்ளி வருவேன் அன்போடு உனைத் தேடி	14
8. கள்ளியே வந்துவிடு!	15
9. கண்ணே நீ வந்து விடு!	17
10. அள்ளி ஏறியும் அனலைப் போன்று	20
11. நானும் நாயும்	22
12. களியூட்டி எழுதிவிடு கடிதமொன்றை!	25
13. இயற்கையின் சிரிப்பு	26
14. மாயை	28
15. தேவனின் குழந்தைகளே!	30
16. வியர்வைச் சமுத்திரம்	33
17. போடியார்	35
18. இருண்ட மாளிகை!	43
19. ஓ. என்னருமை மலர்களே!	45
20. தார்மீக பூமியில் காரிருள் கணவுகள்	47

21.	தொழிலாளர்கள்!	49
22.	நான் உவக்கும் காதலனே!	51
23.	உள்ளம் நினைந்து ஓதும் கவிதை	53
24.	ஏங்கும் இதயம்	54
25.	என்னுயிர் ஓவியம்!	56
26.	நானைத் தேடி நானும் துடிக்கிறேன்!	57
27.	மக்கள் சமுத்திரம்	58
28.	குருவும் குழந்தைகளும்	59
29.	நானும் நடக்கின்றேன்	61
30.	எங்கள் வாப்பா	63
31.	தேடித் தவிக்கின்றேன்	65
32.	ஏனோ தவிக்கின்றேன்!	67
33.	என்னருமை இதயமே!	69
34.	காகக் கூடு	72
35.	உங்கள் மாளிகை	81
36.	பழைய செருப்பு	82
37.	அள்ளி எறிந்துவிடு அன்பை!	83
38.	அமெரிக்கா இனியுனக்கு தூசிநம்பு!	85
39.	முஹர்றமும் முஸ்லிம்களும்	87
40.	முதுகு சொறிவதிலே முதுமானிப் பட்டம் தா!	91

1. சின்ன மகனே ஸிப்லி

என்னைப் பிரிந்து
இறைவனடி சேர்ந்து விட்ட
சின்னமகனே!
ஸிப்லி, உந்தன் வண்ணமுகம்,
பண்ணி வைத்த சித்திரமாய்
பசுமையுடன் என் அகத்தில்,
என்றும் இருக்குமப்பா
இறவாமல் என்னோடு

அன்பு மகனே!
அழுவதற்கும் என்னிடத்தில்
கண்ணீரும் இல்லையப்பா
கற்பனையாய் ஏனானாய் ?

தாயாரும் நானும்
தங்கையுடன் சகோதரரும்
தூங்காமல் தினந்தோறும்
துயரோடும் உன்நினைவால்,
தேம்பியமும் துயரம்
தீராதோ வாழ்நாளில் ?

செல்வ மகனே !
சிற்றெறும்பும் உன்மீது
ஊராமல் உனைக்காத்து

உயிராக வாழ்ந்தவுந்தன்
 தாயாரின் வேதனைக்கு
 தடைபோட முடியாமல்
 நடைப்பிணமாய் நானும்
 கிடைக்கின்றேன் உன்நினைவில்

தங்க மகனே !

தவிக்கிறது என்னிதயம்
 பொங்கிவரும் வேதனையால்
 புழுவாய்த் துடிக்கிறது
 வைத்திய சாலையிலே
 வைத்திருந்த போதுன்னை
 ஏங்கியென்னைப் பார்த்து
 ஏன்மகனே நீயமுதாய் ?
 பொல்லாத உன்நோயை
 சொல்வதற்குத் தெரியாமல்
 எல்லையில்லா வேதனையால்
 எனைப்பார்த்து அமுதாயா ?

தம்பிநீ பட்ட

தாங்கொண்ணா வேதனைகள்
 காங்கையைப்போல் என்நெஞ்சை
 கரிக்கிறதே ஓயாமல்

சின்ன மகனே !

செயலிழந்து போனாயே...
 சொந்தமெல்லாம் பொய்யென்று
 சொல்லாமல் சென்றுவிட்டாய்,
 பந்தமென்று நானோட

தந்தவனே முந்திவிட்டான்
 அந்தமில்லா ஆண்டவனே
 தந்துவிட்டேன் அடைக்கலத்தை
 வெந்துருகும் நெஞ்சத்தின்
 வேதனையைப் போக்கிவிடு !

ஸிப்லி ஹஸ்ஸான் மீரான்

பிறப்பு 13 - 08 - 1987

இறப்பு 28 - 12 - 1988

தினகரன் 29-01-1989

2. ஏட்டை நீ தந்து விடு

கன்னக் குழிகளில்
மின்னிடும் சோதியென்
கண்களை வாட்டுதடி—அதை
அள்ளிப் பருகியென்
ஆவலைப் போக்கிட
கள்ளியே தந்துவிடு

கார்கால வானக்
கருமுகிற் கூந்தலென்
ஆவலைத் தூண்டுதடி—அதில்
ஆயிரம் பூக்களை
அள்ளிச் செருகியென்
ஆசையைத் தீர்த்திடவா

முல்லைக்கொடி இடை
வில்லாய் வளைந்தென்னை
கொல்லாமல் கொல்லுதடி—மனம்
இல்லாமல் என்னைநீ
மாண்டிடச் செய்யாதே
அல்லியே வந்துவிடு

மையிட்ட கண்களின்
மான்விழிப் பார்வையென்
மார்பைத் துளைக்குதடி—என்னைக்
கைவிட்டு ஓடியென்
காதலை வாட்டாமல்
கன்னலே வந்துவிடு

சீறிச் சினக்குமுன்
சித்திரக் கொங்கைகள்
சிந்தையை வாட்டுதடி—நான்
ஆரத் தழுவியுன்
மார்பில் அணைந்திட
ஆரமே வந்துவிடு

வானில் உலாவரும்
வட்ட நிலாவுந்தன்
பட்டுடல் காட்டுதடி—தினம்
கிட்ட நெருங்கியென்
கீதம் இசைத்திட
சிட்டேநீ வந்துவிடு

பொங்கிப் புடைத்தவுன்
அங்கமெல்லாம் என்னை
பங்கப் படுத்துதடி—அவை
மங்கி அழிந்துடல்
மாயமாய் ஆகுமுன்
தங்கமே வந்துவிடு

பூட்டிக் கிடக்குமுன்
வீட்டுக் கதவினை
கேட்டுத் திறந்திடடி—என்
பாட்டை எழுதிப்
படித்துக் களித்திட
ஏட்டைநீ தந்துவிடு

தினகரன் 30-09-1990

3. நோன்பாளியும் லுஹர் தொழுகையும்

உச்சிப் பொழுதின்
உக்கிரத்தால் நோன்பாளி.
பத்திப் பதறி
பரிதவித்து உடல்சோர,
எத்தின் பணக்காரன்
எல்லோரும் சமமென்று

முத்திரையைக் குத்தி
மூர்க்கமுடன் பசியரக்கன்
வெந்தமுகும் புண்ணில்
வேல் கொண்டு துளைப்பது போல்,
நெஞ்சில் இரக்கமின்றி
வஞ்சமுடன் வெறும் வயிற்றில்,
பஞ்சமா பாதகத்தை
வெஞ்சமரின் வெறி நிலையில்,
அஞ்சாது உரமாக்கி
அநியாயம் செய்துவர,
கடுகளவும் ஈமானில்
கறைபடியா உயர்நிலையில்,

அஞ்சி ஒடுங்கி
அல்லாஹ்வை நினைந்துருகி,
வாஞ்சையுடன் சொர்க்கத்தின்

வாசற் கதவுகளை
நேசமுடன் தட்டும்
நிஹ்மத்தாம் நோம்புதனை,

பாசமுடன் ஏற்று
பண்போடு மதிப்பளித்து,
ஆசைகளை ஊட்டி
ஆண்டவனை மறக்க வைத்து,
நாசத்தை உண்டு பண்ணும்
நயவஞ்ச (க) ன் இப்லீசை,

இறையச்சம் எனும்வாளால்
இல்லாதழித் தொழித்து,
எல்லையில்லா அல்லாஹ்வின்
வல்லமைக்கு அடிபணிந்து,
எல்லாமே அவனென்ற
எண்ணத்தில் நோன்பிருக்கும்
நல்லோரின் லுஹர்தொழுகை
நரகத்தை அழித்துவிடும்.

4. முதலிரவு

உன்றன் விழிகளில் என்றன் உருவத்தை
எப்படி நீ எடுத்தாய்? — அங்கு
விந்தை புரிந்திடும் மந்திர சக்தியின்
தந்திரம் நான் அறிவேன்
வந்தனை செய்திடும் இந்த இதயத்தை
வாட்டி வதைக் கின்றாய்—அதை
நிந்தனை செய்யுமுன் பந்த விழிகளின்
அந்தரம் யான் புரிவேன்

கண்ண மிரண்டிலும் மின்னிடும் சோதிகள்
என்னைக் கிறுக் குதடி—அதன்
வண்ணப் பொலிவினை எண்ணித் துடிப்பதை
கண்ணே அறிந்து விடு
பட்டு இதழ்களில் முட்டிடும் தேனதைச்
சிட்டே! அளித்து விடு—காதல்
சொட்டுப் பிழிந்து சுவைத்து மகிழ்ந்திட
கிட்ட நெருங்கி விடு

அங்கம் நிறைந்திட்ட பொங்கும் இளமையை
தங்கமே! தந்து விடு—ஓளி
மங்கிய வேளையில் இங்கு பருகிட
ஓத்து நீ வந்துவிடு
வெண்ணெய் திரண்டு வெளியில் வரும்போது
கண்ணம் உடைவது போல்—என்
எண்ணம் அறிந்து நீ எட்டியே போவது
என்னடி விந்தை கண்ணே?

கண்ணை இமைபோலே காத்து மகிழ்ந்திட
உன்னை மணந்தவன் நான்—இன்று
அன்னியன் போலென்னை அணைக்க மறுப்பதை
அன்பே ! கூறி விடு

பின்னிக் கிடக்கின்ற வண்ணக் கருங்கூந்தல்
உன்னில் நெளி யுதடி—அதில்
என்னைப் பிணைத்துன்றன் மேனி சிலிர்த்திட
இன்னும் தயக்கமென்ன ?
தட்டத் தனிமையில் கட்டில் அழுவதை
சிட்டுக் குருவியே பார்—நான்
தட்டுத்தடுமாறி பற்றிப் பிடித்திட
எட்டி நீ ஓடுவதேன் ?

பூட்டிய வீட்டினுள் புன்னகை செய்திடும்
வாட்டிடும் ஏடே வா—ஈசன்
ஊட்டிய பாடத்தை ஊன்றிப் படித்திட
காட்டிடு உன் இதழை
இல்லறம் சேர்ந்திடும் உள்ளம் சுவைத்திடும்
இனிய முதலிரவு—இதை
இன்று மறுத்திட்டால் இரவு விடிந்திடும்
இன்பமே ! கனிந்து விடு

28-06-1981 தினகரன்

5. இருளின் சிரிப்பு

வெட்ட வெளியினில்
பட்ட மரமொன்று
விம்மி அழுகிறது—அதில்
வட்ட நிலாவொளி
பட்டுத் தெறித்தங்கே
கட்டியம் சொல்கிறது!

முட்டிமும் தென்றலில்
மொட்டு மலர்ந்திள
முல்லை சிரிக்கிறது—அதன்
பட்டு இதழ்களை
விட்டிலும் கொஞ்சியே
கட்டிக் களிக்கிறது

கூட்டில் இருஇளங்
காட்டுக் குருவிகள்
கூடிக் கிடக்கிறது—அதை
நோட்ட மிடுகின்ற
வேட்டை விரியனும்
கூட்டைக் குடைகிறது!

வேட்டைக்குச் சென்றிடும்
நாட்டத்தில் ஓராந்தை
கூட்டில் முழிக்கிறது—அங்கு
தீட்டிய கண்களை
காட்டியே கேட்டினை
ஏட்டில் வடிக்கிறது!

வட்டுக்குள் பாய்ந்திடும்
 பட்டுஒளி இளஞ்
 சிட்டைக் கலைக்கிறது—அது
 குட்டைச் சிறகினால்
 தட்டியே வட்டினை
 எட்டி உதைக்கிறது!

கூடி மகிழ்ந்திட
 நாடியே கூகையும்
 பாடி அழைக்கிறது—இணை
 தேடும் இனிமையை
 பேடும் கொடுத்திட
 ஓடி வருகிறது!

கொட்டிடும் வானத்தில்
 முட்டிடும் ஞாலமும்
 தொட்டு மகிழ்கிறது—அவை
 எட்டிப் பிடிப்பதை
 தட்டிட மின்னலும்
 இருட்டும் சிரிக்கிறது!

03-02-1980 வீரகேசரி

6. சுவர்க்கத்தின் காவலர்களே

ஓ சுவர்க்கத்தின் காவலர்களே,
உங்கள் பொற் பாதங்களில்
கண்ணீர்ப் புஷ்பங்களைச் சாத்தி
நரகத்தின் வாயில்களில் கிடந்து
இரவும் பகலும் தோத்திரமிடும் நாங்கள்
எதிர்கால சுவர்க்கத்தின்
இணையற்ற காவலர்களே!
எங்கள் மூதாதையர்களின் உயிருள்ள
கற்பனையின் கருவான
உங்கள் சுவர்க்கத்தின் ஊற்றெடுக்கும்
மது ஆறுகளிலும் இன்பச் சமுத்திரங்களிலும்
நீங்கள் நீந்தி விளையாடும்போது
நாங்கள் வியர்வைச் சமுத்திரங்களில்
துயரத் தோணிகளைச் செலுத்தி
மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்

ஓ! சுவர்க்கத்தின் காவலர்களே!
நீங்கள் சுவர்க்க தேவதைகளின்
வண்ண இதழ்களில் வழிந்தோடும்
அமுதங்களை வயிறுமுட்டப்பருகி
மயங்கிக் கிடக்கும் வேளையில்
நாங்கள் நரகத்தின் அக்கினி ஜுவாலையில்
எங்கள் பூஜ்ஜிய உலைகளைக் கொதிக்க வைத்து
கடைவாய்களை நக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்

ஓ! சுவர்க்கத்தின் காவலர்களே!
நீங்கள் சயனிக்கும் மஞ்சங்களில்
உங்கள் சுகத்திற்காகப் பரப்பியிருக்கும்

எங்கள் குருதியில் விளைந்த மலர்கள்
 கசங்கிக் கருகும் போது,
 நாங்கள் குளிரிலும் பனியிலும்
 அழகான புஷ்பங்களை மீண்டும்
 உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்

ஓ சுவர்க்கத்தின் காவலர்களே,
 இரும்புச் சுவர்களுக்குள்ளே
 மயங்கிக் கிடக்கும் உங்களுக்கு,
 எங்கள் பிரார்த்தனைகள்
 இன்னும் கேட்கவில்லையா?
 செவிடாகி விட்ட உங்களது
 செவிப்பறைகளை உடைத்தெறிந்து
 சுவர்க்கத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு,
 நாங்கள் துணிந்து விட்டோம்
 எங்கள் படைகளின் வேட்டுகள்
 இனி, உங்கள் சுவர்க்கத்தின் கதவுகளை
 உடைத்து நொறுக்கி விடும்.

தினகரன் 10.01.1982

7. அள்ளி வருவேன் அன்போடு உனைத் தேடி

உள்ளத்தில் ஓவியமாய் உயிரோடு வாழுகின்ற
கள்ளமில்லா என் இதயக் காதலியே
பள்ளியிலே நீயெனக்குப் பகிர்ந்தளித்த இன்பங்கள்
அள்ளித் தெளித்த அமுதச் சிரிப்புக்கள்
துள்ளியெழும் ஆவலுக்கு துணையாய் இருப்பதினால்
அள்ளி வருவேன் அன்போடு உனைத்தேடி! *

முல்லைச் சிரிப்பால் முகமலர்ந்து எனைக்கவரும்
அல்லியே! உன்றன் அன்புக்கும் ஈடுண்டோ?
எல்லையில்லாப் பாசத்தால் என்னைக் கவர்ந்திழுத்து
மெல்லிதழால்தேனைமிதமாய்க் கொடுத்தென்னைக்
கள்ளுண்ட வண்டாக்கி கனதூரம் சென்றாலும்
அள்ளி வருவேன் அன்போடு உனைத்தேடி! *

உயிராக என்னுடலில் ஒன்றிவிட்ட அருளமுதே!
பயிராக என்னகத்தில் பக்குவமாய் நீ வளர்த்த
பாசமுள்ள எண்ணங்கள், பண்பான ஆசைகள்,
நேசமுடன் கருவறையில் நித்தியமாய் ஆகுமுன்னே
உள்ளத்தை நீ பிரிந்து ஓடியே சென்றாலும்
அள்ளி வருவேன் அன்போடு உனைத்தேடி! *

என்னிதய ஆசைகளை என்னிலையில் நீயுணர்ந்து
கன்னம் சிவக்க, கனிவோடு மெல்லவந்து
அள்ளிக் கொடுத்த அன்பான முத்தங்கள்,
கிள்ளைமொழி யாவும் கீறுவதால் என்னிதயம்
பள்ளம் விழுந்து பழுதுபட்டுப் போவதற்குள்
அள்ளி வருவேன் அன்போடு உனைத்தேடி!

தினகரன் 04-04-82

8. கள்ளியே வந்துவிடு!

கண்கள் இரண்டிலும்
காதற் சமையினைக்
காட்டிக் கணைதொடுத்து—என்னை
வாட்டிப் பிழிந்து
வதைத்துப் பருகிடும்
பேட்டு மயிலேவா !

உன்னை அணைத்து
உவகை சுவைத்திட
உள்ளம் துடிக்குதடி—என்
எண்ணம் அறிந்தும்
இரங்கி நெருங்கிட
இன்னுமேன் தாமதமோ ?

எண்ணங்கள் யாவிலும்
மின்னலைப்போல் வந்து
பண்ணிடும் கோலமென்ன ?—உயிர்
உன்னில் கலந்துடல்
ஒன்றென வந்தபின்
ஓடுவ தேனடியோ ?

நெஞ்சில் எரிந்திடும்
நெருப்பில் பெருமூச்சு
மிஞ்சி வருவதினால்—உன்
பஞ்சு உடல்வாடி
பசுமை மறைந்தென்னை
வஞ்சனை செய்யுதடி

செல்லும் வயதுன்னைச்
 சேர மறுத்திடும்
 செய்தியை நீயறிவாய்—அது
 உன்னில் இருக்கையில்
 என்னில் கலந்திட,
 கன்னியாய் வந்திடுவாய்

வண்ணம் அழிந்தபின்
 எண்ணம் இளமையில்
 பண்ணுவ தென்னடியோ?—அதன்
 உண்மை உணர்ந்துடல்
 ஒன்றிக் கலந்திட
 ஓடியே வந்திடடி

ஊரும் உலகமும்
 ஓதிடும் மந்திரம்
 உன்னை அணைத்திடுமா?—வெறுஞ்
 சாதி சமயவீண்
 சாத்திர வாழ்வுன்னைப்
 போற்றி மகிழ்ந்திடுமா?

அன்னையும் தந்தையும்
 அள்ளிக் கொடுத்திடா
 இல்லற வாழ்வுதனை—நான்
 துள்ளிக் கொடுத்து,
 துணையாய் நடந்திட
 சுள்ளியே வந்துவிடு!

தினகரன் 18-08-82

9. கண்ணே நீ வந்து விடு!

உன்னை மறந்திட
உள்ளம் எனக்கில்லை
கண்ணே நீ வந்துவிடு—உன்
காதல் நினைவுகள்
கான மழையடி
மானே இணைந்துவிடு.

கன்ன மிரண்டிலும்
மின்னிடும் வண்ணமென்
கண்களை வாட்டுதடி—அதன்
கன்னச் சுவையினை
மெல்லச் சுவைத்திட
அன்னமே தந்துவிடு

கொவ்வை இதழ்களை
கௌவிப் பருகிட
கோகிலமே தாராய்—உந்தன்
கோல விழிகளில்
வேலைப் பதித்திட
கோமதமே வாராய்

நேசக் கரத்தினால்
பாச வலைவீசி
நெஞ்சில் நிறைந்தவளே—காதற்

பஞ்சம் எனக்கில்லை
 தஞ்சமே உன்மஞ்சம்
 வஞ்சியே கொஞ்சிவிடு

*

நித்திரை இன்றியே
 நித்தம் தவிக்கிறேன்
 பத்தினியே பாராய்—மண்ணில்
 சத்தியம் செய்கிறேன்
 சாவும் ஒருதாசி
 சந்தனமே கேளாய்

*

அள்ளி அணைத்துன்னை
 கிள்ளி மகிழ்ந்திட
 கள்ளியே வந்துவிடு—உன்னில்
 கட்டியம் கூறியே
 காவியம் பாடிட
 காதலை ஏற்றுவிடு

*

காதலைப் பாடியென்
 கால மழியுமுன்
 கூதலைப் போக்கிவிடு—உயிர்
 கூட்டைப் பிரிந்தபின்
 கூடுவ தெப்படி
 ஓடிநீ வந்துவிடு

எத்தனை கோடி
 ஜென்மம் எடுத்திலும்
 என்னுயிர் நீதானே—இங்கு
 இறக்கும் வரையிலும்
 இருப்பவன் உன்னோடு
 இன்பமே நான்தானே

இதற்குள்ளே நான் மட்டும் மட்டும்
 சிவனின் கருணை மூலமாக மட்டும்
 மூலம் மட்டும் உடனடி மட்டும்
 மீட்டும் * மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்

*

பரமசிவனாக மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்
 மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும் மீட்டும்

*

10. அள்ளி எறியும் அனலைப் போன்று

அல்லும் பகலும் அயரா துழைத்து
வில்லாய் வளைந்து விம்மும் எங்கள்
உள்ளம் வாடி உறங்கும் போது :
பள்ளி யறையில் பாலை மடியில்
கள்ளை அருந்திக் களிக்கும் இனத்தை ;
எள்ளி நகைத்து இருளைக் கிழித்து
வெள்ளி நிலாவும் வெறுப்பால் ஒளியை
அள்ளி எறியும் அனலைப் போன்று

பாலை வனத்தின் கானல் நீரைப்
பருகித் துடித்து, பசியால் கருகி
ஏங்கிக் கிடக்கும் எங்கள் உழைப்பில்,
நாளும் பொழுதும் நன்றாய் உண்டு
காலம் சழிக்கும் கள்ளர் செயலை,
காறி உமிழ்ந்து கனலைக் கக்கி
வீறு கொண்டு வீசும் தென்றல்,
வீணர் கூட்டம் அழியப் புயலாய்

எத்தனையோ பலவுண்டு
 அத்தனையும் கூரையற்ற
 ஆகாயத் தாமரைகள்.
 பரந்த உலகத்தில்
 பசியோடு போராடும்
 விடியாத இரவுகளின்

விளையாட்டு விட்டில்நாம்.
 அலையும் இடமெல்லாம்
 ஆதரவாய் வருமெந்தன்,
 நாயை நினைத்தாலே
 நனைகிறது தாடியெல்லாம்
 எச்சிலைப் பகிர்ந்துண்டு
 ஏப்பமிட்டு நான்தூங்க
 நன்றியுடன் காலடியில்
 நண்பன் விழித்திருப்பான்
 ஈயெறும்பும் என்மீது

இருப்பதினைக் கண்டுவிட்டால்
 பொறுக்காமல் என்நண்பன்
 போருக்கே சென்றிடுவான்
 பெற்றவர்கள் பாசத்தை
 பெற்றதில்லை வாழ்நாளில்
 உற்றவரும் எமக்கில்லை
 உறவினரும் யாருமில்லை
 எமனை எதிர்பார்த்து
 ஏங்குமிந்தக் கிழவனுக்கு,
 இருக்கின்ற சொத்தின்று

இரக்கமுள்ள நாயொன்றே.
 நாதனே, பெருந்தலைவா!
 நானிலத்தில் மானிடர்க்கு
 நன்றியினைப் புகட்டுதற்கோ
 நாய்களினை நீ படைத்தாய்?
 வல்லவனே, என்இறைவா!
 வரங்களை நீ தந்துவிடு
 என்னுயிரை எடுக்கையிலே
 என்நண்பனையும் அழித்துவிடு.

எச்சில் இலைகளையும்
 எறிவதற்கு முகம் சுழிக்கும்,
 கஞ்சர் உலகத்தை
 கரிக்கிவிடு நெருப்பாலே.
 மானிடரை நேசிக்கும்
 மனமில்லா மாந்தரினை(ப்)
 பொசுக்கிவிடு புவிமீது
 புதுவாழ்வு புலர்வதற்கு.
 ஆற்றிவு உள்ளமக்கள்
 அனைவருக்கும் நன்றிவர,
 நாய்களினை நல்லபடி
 நானிலத்தில் வாழச்செய்.

12. களியூட்டி எழுதிவிடு கடிதமொன்றை!

மனச்சிறையின் கதவுகளைத் திறந்து விட்டு
மயங்கு மெழில் காதலுக்கு மாலை போட்டு
துலங்குமுயர் பண்பினுக்கு தூபம் காட்டி
கலங்குமெந்தன் கால்களுக்கு கணைகள் போட்டு
இலங்குமெழில் இன்முகத்தை எடுத்துக் கொண்டு
ஏகிவிட்ட உனை நினைந்து வாடுமெந்தன்
எழில் வதனம் இனிமலர்ந்து சிரிப்பதற்கு
எழுதிவிடு கடிதமொன்றை இன்றே நன்றாய்!

சாதியினை சமயத்தை சாட்டாய் வைத்து
சத்தியத்தை நீ மறந்து இருந்திட்டாலும்
பக்தியிலே உன் நினைவால் வாடுமெந்தன்
சக்தியற்ற இதயத்தின் சலனம் யாவும்

நித்திரையில் கோடுகளை கீறி விட்டு
நீண்ட துயர் பெருமூச்சாய் மாறி மாறி
நிலை கொண்டு எனை வருத்தி அழிப்பதற்குள்
கலைமகளே எழுதிவிடு கடித மொன்றை

உன்வதன மதுச் சுவையை உறிஞ்ச(வ)தற்கு
என்னிதயம் ஏங்கிநிதம் வாடும் கோலம்
கண்மணியே! நீ இன்னும் அறியாதங்கே
காலத்தை வீணடித்து வாழ்ந்து வந்தால்

கோலங்கள் காட்டு மெந்தன் ஆசைகட்டு
கொடுமைகளை ஊட்டுவதா உந்தன் எண்ணம்?
ஒளியூட்டும் அருள் அமுதே உறுதியோடு
களியூட்டி எழுதிவிடு கடிதமொன்றை

13. இயற்கையின் சிரிப்பு

வானம் இருண்டிட வையம் சிரித்தது
வான்மழை பெய்ததினால் இயற்கை
கானம் பொழிந்ததினால்

மயிலினம் ஆடிட மந்தி சிரித்தது
முகிலின் முறுவலினால்—கானக்
குயிலின் குறுவலினால்

தாயும் அணைத்திட சேயும் சிரித்தது
தாய்மை நிறைந்ததினால்—அவள்
தாய்மை பொலிந்ததினால்

ஆதவன் சென்றிட ஆம்பல் சிரித்தது
ஆண்டவன் சக்தியினால்—அவன்
பூண்ட புதுமையினால்

கொங்கை கனத்திட குழந்தை சிரித்தது
மங்கை அமுதத்தினால்—அதன்
பங்கைக் குடித்ததினால்

முட்டி அருந்திட முலையும் சிரித்தது
குட்டியின் துள்ளலினால் அந்த
முட்டலின் வேகத்தினால்

உழவன் உழைத்திட உதிரம் சிரித்தது
உறுதியின் உயர்ச்சியினால்—அவன்
கருதிய வெற்றியினால்

வண்டு மயங்கிட மலரும் சிரித்தது
உண்ட மதுவெறியால்—அது
ஊட்டிய போதையினால்

கன்னி மலர்ந்திட காதல் சிரித்தது
கனிவு நிறைந்ததினால்—அதில்
துணிவு பிறந்ததினால்

இதழ்கள் சுவைத்திட இன்பம் சிரித்தது
இனியவள் இணைந்ததினால்—அவள்
இரவில் கனிந்ததினால்

14. மாயை

சாத்தானும் வேதத்தை
சப்தமிட்டு ஞானியைப்போல்,
ஓதி விட்டால் போதும்
ஒன்றும் புரியாமல்,
தூயவனைத் தான் மறந்து
துட்டனுக்கு மாலையிட்டு,
தலைவனென்று ஓலமிடும்
தரங்கெட்ட இவ்வுலகம்
காற்றோடு சருகாக
கலந்தோடும் பூவுலகின்
ஆற்றாமை கண்டு
அறிவு அழுகிறது.
மாற்றான் ஒருவன்
மாறாகச் சூத்திரத்தை
மாற்றிப் படிப்பதிலே
மயங்கிச் சிரிக்கிறது.
ஏற்றம் இறக்கம்
இல்லையென்று கூறுவதை,
போற்றிப் புகழ்ந்து
புதிர் போட்டு விழிக்கிறது.
சித்தாந்தம் காட்டும்
சிந்தனையைத் தேவனென்று
முக்தியடைந்து கடும்
பக்தியுடன் வாழ்கிறது.
மாய இருளில்
மதிமயங்கி ஓடுவதை
கால வளர்ச்சியென்று

கைகொட்டி ரசிக்கிறது.
 வேதங்கள் கூறுவதை
 வீணென்று மாறாக
 பேதங்கள் கூறி
 பிதற்றித் திரிகிறது.
 முன்னோர்கள் செய்தவற்றை
 முட்டாள் (த்) தனமென்று,
 தட்டிக் கழித்து
 வெட்டி ஏறிகிறது
 பொறுக்கி எழுதிவிட்டு
 புரியாமல் தலைவீங்கி,
 அறியாமல் ஊளையிட்டு
 அலறித் தவிக்கிறது
 கல்லடுக்கி வைப்பது போல்
 சொல்லடுக்கி வைத்து விட்டு,
 நற்கவிஞன் நானென்று
 நக்கி உளற்கிறது
 சத்தியத்தை சாகடித்து
 வித்தகர்கள் நாங்களென்று
 கத்தி வெடிக்கிறது.
 பச்சோந்திக் கூட்டமொன்று
 பூஜ்ஜியத்தில் ஏறிநின்று
 புதுவுலகைப் படைப்பதற்கு
 அறை கூவி அழைக்கிறது.
 அறியாத தூறல்கள்
 எல்லாம் அறிந்தவனே
 வல்லவனே இவ்வுலகை
 நல்லபடி மாற்றிவிடு
 நானென்றும் உன்னடிமை,

15. தேவனின் குழந்தைகளே!

மயிலாசனங்களில் அமர்ந்து கோலோச்சும்
தேவனின் இனிய குழந்தைகளே!

எங்கள் ஓலைக் குடிசைகளில் எரியும்
குப்பி விளக்குகளில் நிறைந்துள்ள
எண்ணெய் வற்றித் தீரும் வரை

சாக்கடைகளில் துயரத் தோணிகளிடும்
எங்கள் தோழர்களின் குருதியோட்டங்கள்
சக்தியிழந்து ஸ்தம்பிதமாகும் வரை

சேரிகளில் கானம் இசைக்கும்
கலைஞர்களின் வீணை நரம்புகள்
உடைந்து தெறிக்கும் வரை

கழனிகளில் இரவும் பகலும் உதிரம் சிந்தும்
ஏழை விவசாயிகளின் மண்வெட்டிகள்
தேய்ந்து மழுங்கிச் சிதையும் வரை

விடியற் சாமத்தில் வெறும் வயிற்றோடு
வயல்களைத் தேடி ஓடும் இளம்
வனிதையர் வாழும் வரை,

ஆலைச் சங்கின் ஆணைக்கு அடிபணிந்து
வாடிய முகங்களோடு ஓடுமெங்கள்
தோழர்களின் பெருமூச்சு ஓயும் வரை

குளிரோடு பேரராடிக் கண்ணீர் சிந்தும்
 லயங்களைச் ஜீரணிக்கும் தோட்டப் பெண்களின்
 துயர கீதங்கள் மறையும் வரை

குளிரூட்டப் பட்ட அறைகளில்
 கும்மாளம் போடும் உங்கள் சந்ததிகளை
 எம் சந்ததிகள் கபளீகரம் செய்யும் வரை

உங்கள் இரும்புப் பெட்டிகளில் தூங்கும்
 எங்கள் உழைப்புக்கள் விழித்தெழுந்து
 உண்மைக்காய் போராடும் வரை,

உங்கள் கடவுள்களின் வேதநூல்களின்
 பிற்போக்கு வாதிகளுக்காக தோத்திரமிடும்
 ஜீவனற்ற அத்தியாயங்கள் ஒழியும் வரை

புது உலகைப் படைப்பதற்காக போரிடும்
 நவீன ஆத்மாக்களின் படைகள்
 உங்கள் கிழட்டு வீரர்களை வெல்லும் வரை,

இருளடைந்த உங்கள் ஆலயங்களில்
 சதா தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் கடவுள்கள்
 வெளியில் துதிபாடும் எம்மைப் பார்க்கும் வரை,

நீங்கள் சிருஷ்டித்த உங்கள் தேவர்கள்
 எங்கள் போராட்டங்களின் வெற்றிக்காக
 சிரம்தாழ்த்தி இரஞ்சும் வரை,

உங்களால் படைக்கப்பட்ட எங்கள்
இறந்த காலங்களைப் பற்றிய சரித்திர நூல்கள்
உங்களாலேயே எரிக்கப்படும் வரை,

எங்கள் ஜீவமரணப் போராட்டங்களின்
தூய வெற்றியின் சின்னங்களான சத்திய நூல்கள்
உங்களாலேயே வெளியிடப்படும் வரை

சத்தியத்திற்காக நாங்கள் விடும் கண்ணீரைக் கண்டு
இவ்வுலகில் இதயம் திறந்து அழுவதற்காக.
ஒரு தேவன் உயிர்த்தெழுந்து வரும்வரை

உங்களுக்கு எதிராகப் பிரகடனப் படுத்திய
எங்கள் போர்க்களங்களில் இருந்து
பீரங்கிகள் முழங்கிக் கொண்டே இருக்கும்.

மல்லிகை, ஜூலை 1981

16. வியர்வைச் சமுத்திரம்

பனிப்பாறைகள் உருகி
பகலிலும் இரவிலும் ஓடுவதினால்,
வியர்வைச் சமுத்திரம்
வீறுடன் பொங்கிக் கொதிக்கிறது.

சமுத்திரச் சுறாக்கள்,
சக்தியற்றுக் கிடக்கும் சிறியமீன்களை
மூச்சுப்பிடித்து விழுங்குவதில்
முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

உறங்கிக் கொண்டிருந்த
பெரிய திமிங்கிலங்கள்,
கப்பல்களையும், தோணிகளையும்
கபளீகரம் செய்கின்றன.

சமுத்திரம் எங்கும் அவலக்குரல்கள்!
போர்க்களம் ஜனித்து விட்டது.
கடல் யானைகள் எல்லாம் ஒன்றாய்க் கூடி
கல்லில் ஏறிப் பிளிறுகின்றன.

கொதிக்கும் நீரைக் குறைக்க அவைகள்,
குழுவாய்ச் சேர்ந்து குதித்தன அங்கே!

திட்டமில்லா மட்டிக் கூட்டம்
பட்டபாடு போதும், போதும்
பொங்கும் நீரைப் பரவாதிருக்க,
போட்டன அணைகள், புல்லால் நெடுகிலும்,

சமுத்திர நீரில்
 சடுதியாய் வந்த
 முதலைகள் கூட்டம்
 முன்னுக்கு நின்றன.

உப்பு நீரை உறிஞ்சிக் குடிக்க,
 உதவின அவைகள், யானைகளுக்கு
 நீரைக் குடித்த முதலைகளெல்லாம்,
 நிர்மூலமாக்கின சமுத்திர வளத்தை

பாவம்! சமுத்திரம்,
 பங்கமடைந்த யானைகளெல்லாம்
 பதறின திட்டம், தோற்றதற்காக
 உக்கிரமடைந்த சமுத்திர அவைகள்,

உயர்ந்தன யானைகள், மூழ்கிடமேலும்
 கோடைத் துயிலில்
 வாடிக் கிடந்த,
 சிறிய மீன்களின்
 சிந்தனை மீண்டன.

இறுதியில் எல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து
 உறுதியாய் நீரை உறிஞ்சிக் குடிக்க
 பெருகிய நீரும் அருகிக் குறைந்தது.

தண்ணீரின்றித் தார்மீகமின்று
 தரையில் கிடந்து தவிப்பதைக் கண்டு,
 முதலைகளும், யானைகளும்
 மூச்சுவிட முடியாமல் அழுகின்றன.

17. போடியார்

போடியார் நின்று
புலம்புகிறார் வட்டைக்கே
தொழிலாளர் வர்க்கத்தின்
தோலுரிக்க வேண்டுமென்று
பித்தம் பிடித்து,
பிதற்றுகிறார் தனிமையிலே.
சிக்காக்கோ நகரத்தில்
சிதறுண்ட குருதியெல்லாம்
ஒன்றாய்க் கலந்து
ஓரணியில் நிற்பதினைக்
கண்டு பொறுக்காமல்
கத்துகிறார் பித்தனைப்போல்,
செம்மலர்கள் பூத்திங்கு
சிரிக்கின்ற வண்ணத்தை
எண்ணித் துடிக்கின்றார்
ஏகனையும் திட்டுகிறார்
குருதிப் புனலில்
குளிக்கின்ற தொழிலாளர்
வடிக்கின்ற கண்ணீரில்
களிக்கின்ற சீமன்கள்
மேதினத்தின் மேன்மையினை
மேதினியில் கண்டு, இன்று
பயந்து நடுங்கிப்
படம் சுருக்கிப் பெட்டிகளில்
அடங்கி விட்ட நிலை எமக்கு
அணி திரண்ட வெற்றியன்றோ!

போடியார் அன்று வைத்த
 பொல்லாத சட்டமெல்லாம்
 சில்லுப் பறந்த
 வில்லுக் கரத்தை போல்,
 விவசாயத் தொழிலாளர்
 வெற்றிகளின் முன், இன்று
 வாலறுந்த வட்டமதாய்
 கீழமைந்து போனதுவே .

ஏழுமுழக் கம்பாலே
 எட்டி அளந்ததெல்லாம்
 நாலுமுழக் கம்புக்குள்
 நசுங்கிச் சுருங்கியதால்
 மேதினத்தை ஏசி
 மிரளுகிறார் போடி, இன்று.

போடிகளே ! நீங்கள்
 பொல்லாத பேர்வழிகள்.

காடு வெட்டி
 வேர் பிடுங்கிக்
 கழனிகளாய் ஆக்கிய நாம்,
 பாடு பட்ட பலனுக்கு,
 கேடு கெட்ட பெயரொன்று
 மாடாம் வயற்காரன்
 எங்கள் இனங்கள்
 உங்களுக்கு அடிமைகளோ?

எங்கள் உழைப்பை
 ஏமாற்றிக் கொள்ளையிட்டு,
 உங்கள் குடும்பத்தை
 மங்களமாய் ஆக்கிவிட்ட
 எங்கள் துரோகிகளே!
 உங்களை நாம் விடமாட்டோம்.

வியர்வைச் சமுத்திரத்தில்
 துயரத்தில் தோணியிட்டு
 முத்தோடு அத்தனையும்
 மூழ்கி எடுக்கின்ற
 சுழியோடி எங்களுக்குச்
 சுளையாய்க் கிடைப்பதென்ன?

மாடுகளாய் நாம் உழைத்துப்
 போடிகளை உயர வைக்க,
 பேடிகளா, நாம் இனியும்
 கூடிடுவோம் ஓரணியில்,

வான்பிறை போல் கூனி
 வளைந்து கிடக்கின்ற
 வயற்காரன் முதுகினிலே
 பதக்கடையை ஏற்றி,
 பார்த்துச் சிரிக்கின்ற
 இரக்கமற்ற போடிகளை
 எதிர்ப்பதற்கு எல்லோரும்
 எடுத்திடுவோம், சபதமின்று.

போடியார் வீட்டில்
 புதினமொன்று நடக்கிறது
 ஏழைக்குச் சோறு

நாளைக்குக் கொடுப்பதற்கு
 வந்தரிசி குற்றி
 வடிவாய்ப் புடைக்கின்றார்
 மாடொன்று வளவுக்குள்
 மண்டியிட்டு நிற்கிறது.

அண்டிப் பிழைப்பவரும்
 அயலவரும், உறவினரும்
 முண்டி யடித்து
 முயலுகிறார் வேலை செய்ய.

உச்சி வெய்யிலில்
 பச்சை மதுரையொன்றைக்
 கொத்திப் பிளக்கின்றான்
 எத்தின் வயற்காரன்
 கொத்தின கொள்ளிகளைப்
 பத்திரமாய் அங்கிருந்து
 அள்ளிச் சுமக்கின்றான்
 பள்ளிக்குச் செல்லும்
 பாலகனும், லீவின்றி,
 வயற்காரன் மகனாக
 வந்து பிறந்து விட்ட
 கொடுமையினை அச்சிறுவன்
 குழறி வடிக்கின்றான்,
 வளவு முழுவதையும்
 வயற்காரன் பெண்சாதி,
 தூற்று வெளிசாக்கி
 துப்புரவு செய்கின்றாள்.

நாலேக்கர் பூமி செய்ய
 நாயாய் அலைகின்ற,
 வயற்காரன் குடும்பமிங்கு
 வாய்பேசா அடிமைகள்
 தொழிலாளர் வர்க்கத்தைக்
 சுரண்டுமிந்தப் போடிகளை,
 கடிவாள மிட்டுக்
 காப்பாற்ற இளைஞர்கள்
 துணிவாக வரவேண்டும்
 துணை நமக்கு, ஒற்றுமையே.

போட்டா வரம்பில்
 போடியார் நிற்கின்றார்,
 வாட்டமுற்று நிற்கின்றார்
 வழியொன்றும் தெரியாமல்,
 புல்லுப் பிடுங்க
 பெண்டுகளை அவர் காத்து,
 கல்லாய்ச் சமைந்து விட்டார்,
 காலிரண்டும் சோர்ந்ததினால்,
 வேளைக்குக் கூலி
 விரைவாய்க் கொடுத்திருந்தால்
 போடியின் புற்கள்
 பூக்குமா வயலுக்குள்?

போடியின் கால்களிலே
 பூப்போட்டுக் கெஞ்சுகின்ற
 காலம் மலையேறிக்
 கருகிச் சிதைந்ததினால்,
 கோலமிடுகின்றார்,

குடையோடு போடியின்றி
 தொழிலாளர் வர்க்கத்தின்
 தோலுரிக்க வந்த போடி
 அழுது புலம்புகிறார்
 அரிவையரின் முன்னாலே
 வாழட்டும் தொழிலாளர்
 வளரட்டும் அவர் வாழ்க்கை.

அங்கே, ஒரு போடி
 அண்ணாந்து நிற்கின்றார்.
 வானம் இருண்டதினால்
 வயல் நினைப்பு அவருக்கு
 விளைந்த வயலை
 விரைவாக வெட்டுதற்கு
 அலைந்து திரிந்து
 ஆட்களைத் தேடுகிறார்.

நானூறு வந்தாலும்
 நான் ரெடிதான், என்று அவர்
 கூறிக் குழைகின்றார்
 குமைகின்ற நெஞ்சோடு
 பாட்டாளி வர்க்கத்தின்
 கூட்டுக்குள் போடியெல்லாம்
 கூண்டோடு அடைபட்டு,
 குதிக்கின்ற நிலையின்று.

மாண்ட சரித்திரத்தின்
 நீண்டதொரு அவமானம்
 அம்பாரை வங்கியிலே
 ஆதனத்தை அடகுவைத்து

மிசினொன்று வாங்கியதால்
 மேதினியில் அவர் போடி,
 ஊருக்குள் அவர் ராசா
 உழைப்பதற்கு வக்கில்லை.

வங்கிக் கடனால்
 வயலொன்றைச் செய்து அவர்
 பொங்கி வழிகின்றார்
 போடிகளைக் காப்பதற்கு
 எம்பி அவருக்கு
 எந்நாளும் தம்பிதான்,
 தம்பியைக் கொண்டு
 தலையைப் பறிப்பதற்கு
 புறப்பட்டுப் போகின்றார்
 போடிகளின் முன்னாலே
 எம்பியென்ன எங்களுக்கு
 எமனாமோ இவ்வுலகில்?

பாட்டாளி வர்க்கத்தின்
 கூட்டை உடைப்பதற்கு
 எம்பியென்ன இவ்வுலகில்
 எமனாலும் முடியாது.
 எம்பியறிவார் எம் சக்தி மேலென்று
 என்றுமவருக்கு
 எம்மேலே பாசமுண்டு,

பணக்கார வர்க்கத்தை
 பள்ளியறை உள் அழைத்து
 பேசிய தெல்லாம்
 நாசமத்துப் போகட்டும்.

காரும் மிசினும்,

கல் வீடும் உள்ளவர்தான்
எம்பிக்கு நல்லமென்றால்
எமக்கென்ன குறைந்து விடும்?
காலமொன்று வருமென்றால்
வேலைகளைப் பார்த்திடுவார்
பணக்கார வர்க்கத்தைப்
படையெங்கள் துரத்துவதைக்
கண்டு எங்கள் எம்பி
களிக்கத்தான் போகின்றார்.

அஞ்சாது புறப்படுங்கள்
அயராது உழைத்திடுங்கள்
வஞ்சகரின் நெஞ்சத்தைத்
துஞ்சாது அழித்திடுங்கள்
தொழிலாளர் வர்க்கத்தின்
தோலுரிக்க வருபவர்கள்
மேதினத்தின் மேன்மையினை
மேதினியில் கண்டு—இன்று
ஒடுவது உங்களுக்கு
உரமாக இருக்கட்டும்

தினகரன் 19-10-1980

18. இருண்ட மாளிகை!

எங்கள் மாளிகையின் விளக்குகள்
மங்கலாகிக் கொண்டிருக்கின்றன
இருண்ட மாளிகையின் உள்ளே
பழியும் பாவமும் நோயாளிகளாய்
முனகிக் கிடக்கின்றன.

பசியின் தூரிகையில்
ஜனீக்கும் சித்திரங்கள்
உடலின் விலையேற்றத்தில்
விட்டில் பூச்சிகளாய்
சங்கமமாகும் கொடுமையினை
மங்கலாகிக் கொண்டிருக்கும்
எங்கள் விளக்குகள்
மறைத்து விடுகின்றன!

எங்கள் மாளிகை இன்று
பசியின் குழந்தைகளான
பணப் பேய்களின்
சயன மாளிகை.

ஏழ்மையின் மோனச் சிரிப்பில்
கருக்கட்டும் கேவலங்கள்
இருளின் வாழ்த்துக்களால்
அபிஷேகம் செய்யப்பட்டுப்
புஷ்பிக்கப் படுகின்றன!

பணத் திமிரென்னும் வலைகளை
 உடைத் தெறிந்து
 மங்கலாகிக் கொண்டிருக்கும்
 எங்கள் மாளிகை விளக்குகளை
 ஒளியேற்றி வைப்பதற்காக
 புதிய ஒரு சமுதாயம்
 அதோ! வந்து கொண்டிருக்கிறது
 அதன் காலடிச் சுவடுகளுக்கிடையில்
 பிற்போக்கு சக்திகள் நசுங்கி
 நாசமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன !

தினகரன் 09-09-1979

19. ஓ! என்னருமை மலர்களே!

உலக மலர்த் தோட்டத்தில்
உலர்ந்து கிடக்கும் நாங்கள்
மலர்ந்து மணம் பரப்பி
தளர்ந்து போன ஜீவன்கள்
ஈசனின் மோனத் தவத்தில்
மொட்டவிழ்ந்து முறுவலித்து
பட்டுடை தரித்து

பகட்டுடன் வாழ்ந்தவர்கள்
எண்ணற்ற வண்ணக் கலவையில்
ஏகன் பண்ணிய சித்திரங்கள்
அழிந்த உலகின் ஆத்மாக்களாய்க்
கழிந்து கிடக்கின்றன!
என்னருமை மலர்களே!
எங்கள் இதயங்கள்
உங்கள் நினைவுகளை
என்றும் மறவா!
உலக மலர்த் தோட்டத்தில்
உங்களின் பங்களிப்பு
எங்கள் உள்ளங்களில்

உதிரக் கலவையில்
துவைத் தெடுத்து
உருவாக்கிய உருவங்களாய்ப்
பதிந்து கிடக்கின்றன;
உங்களிடத்தில் எங்களுக்கு
என்றும் மதிப்புண்டு

உங்கள் அழகினால்
 எங்கள் உலகத்தை
 வண்ணக் களஞ்சியமாக்கி
 வாழ்வு கொடுத்தீர்கள்!
 உங்கள் அழகிய சிந்தனையில்
 எங்கள் நிகழ்கால மாளிகைகள்
 நேராக நிமிர்ந்து நிற்கின்றன
 நித்தியமான உங்கள் பார்வையில்
 சத்தியம் பூரணமாகிச் சிரிக்கிறது.

ஓ! என்னருமை மலர்களே
 பேதைமையற்ற உங்கள் வாழ்வில்
 பெருமையும் மகிழ்வும் நிறைவுமுண்டு.
 உங்கள் குருபீடத்தில் நாங்கள் குழந்தைகள்
 எங்களை நீங்கள் ஆசீர்வதியுங்கள்.

20. தார்மீக பூமியில் காரிருள் கனவுகள்

சமுதாய வீதியோரத்தில்
சாக்கடைப் புழுக்களாக
நெளிகின்ற ஜீவன்களை,
வியர்வைச் சமுத்திரம்
எண்ணெய் துவட்டி,
தண்ணீர் ஊற்றுகிறது,

எறும்பின் பின்னணியில்
சிலந்தி வலைபின்னும்
குயற்சியின் சீடர்களாய்
முறுவலிக்கும் அவர்கள்,
தொழிலாளர் வர்க்கத்தின்
தோழர்கள், தொண்டர்கள்!

முதலாளி வர்க்கத்தின்
பணயப் பொருட்களாய்
பிற்போக்கு(ச்) சூதாட்டத்தில்
பகடைக் காய்களின்
பசிக்கு இரையாகுமவர்கள்,
வாழத் துடிக்கின்ற
நாளைத் தலைவர்கள்!

பணப் பெட்டியினுள்ளே
பதுங்கிக் கிடந்து

கறுப்புச் சந்தையில்
காகிதங்களாய் பறக்கும்,
சுரண்டல் உலகத்தின்
சூத்திர நாதர்களின்
ஆத்திரத்தில் குளிக்கும்
ஏற்றமுள்ள அவர்கள்
ஏழை உலகத்தின்
வாளின் விளிம்புகள்!

தார்மீக பூமியில்
காரிருள் கனவுகள்!
குழிவிழுந்த நேத்திரங்களில்
குமுறும் நீர்த்திவலைகள்,
சுணங்க முடியாமல்
சுழன்று பாய்ந்து,
உணர்வின் விளிம்பில்
உறங்கும் இதயநாளங்களை
மீட்டும் போது
கேட்கும் கீதங்கள்
விரிகின்ற கையின்
வெற்றிக் கோஷங்கள்!

வாழ்க்கைப் பாதையில்
ஊர்ந்து கொண்டிருக்கும்
உணர்ச்சிப் புழுக்களுக்கு
உதிரத்தில் சுடர்விட்டெரியும்
குப்பி விளக்குகள்
குறி காட்டட்டும்!

நாளை நமதே 24.08-1947

21. தொழிலாளர்கள்!

நீங்கள் மாளிகைகளில் உறங்கும் போது
நாங்கள் உங்களுக்காக உழைக்கிறோம்
எங்கள் சேவைக்காக உலகவளாகத்தில்
வழங்கப்பட்ட பட்டம், தொழிலாளர்கள்!

பாலைவன முட்புதர்களில்
மாலை நேரங்களில் மலரும்
புஷ்பங்களில் மதிமயங்கிப்
புதியசுகம் தேடியலையும்
இரவின் விட்டில்கள் நாங்கள்.

இருண்ட உங்கள் சாம்ராஜ்ஜியத்தின்
இணையற்ற போர்வீரர்களான, நாங்கள்
வரண்டு போன உங்கள் கடல்களில்
திரண்ட முத்துக் குளிக்கும் சுழியோடிகள்!

உங்கள் அமுக்கத்தின் நோக்காட்டில்
எங்கள் உதிரச் சமுத்திரங்களில்,
பசிக்காற்று பிரசவமாகிப்
புயலாக வீசுவதால்,
பசுமையான எண்ணங்கள்
நசுங்கி உடைந்து,
பொசுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

குளிர்ந்த அறைகளில் சயனிக்கும்
குபேரச் சீமாள்களே!
உடைந்த எங்கள் இதயங்கள்
அடைந்த துயரங்கள் ஆயிரமாயிரம்

இருளின் ஆட்சியில் மருளும் நுளம்புகள்,
பெரிய அறைகளில் தொங்கும்
சிறிய வலைகளில் சிக்கி,
மாண்டு மடியும், சரித்திரம்
மண்ணில் எமக்கு உதாரணம்.

இரும்புக் கதவுகளுக்கு வெளியே
அரும்பும் வியர்வைத் துளிகளால்
நிரம்பி வழியும் நீச்சல் தடாகங்களில்
நித்திய சுகம்காணும் உங்கள் உள்ளங்கள்,
சத்தியம் கொலை செய்யப்பட்டுப்
பத்திரமாகப் புதைக்கப்பட்ட புதைகுழிகள்.

எங்கள் உள்ளக் கடல்களில்
வெள்ளம் பொங்கி வழிவதினால்,
நீரோட்டம் நிலைதடுமாறிப்
போராட்டம் ஜனித்துவிட்டது.

கண்ணீர்க் கடலின் மேல்
சீறிவரும் பேயலைகளின் முன்னே,
செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காய்
செத்துவிட நாங்கொல்லாம்
குந்தி பெற்ற செல்வன்
கொடைவள்ளல் கர்ணனல்ல.

கண்ணன் வழி நின்று
கர்மத்தை நிலைநாட்ட
காண்டிபன் வில்லாகக்
களம் நோக்கிப் பாய்ந்திடுவோம்.

தினகரன் 23-02-80

22. நான் உனக்குக் காதலனே!

சித்திரமாய் என் முன்னே
சிரிக்கின்ற கண்ணே நீ
பத்திரமாய் என் அகத்தில்
பதிந்துவிட்ட நாள் முதலாய்
எத்தனையோ கற்பனையில்
எனையே நான் மறந்ததுண்டு
அத்தனையும் கன வாகி
அழிந்து விட்ட வேதனையில்
புழுங்கி மடி கின்றேன்
விழுங்கி விட இதயமின்றி.

காலையிலே நீ எழுந்து
கட்டிலடி வந்து நின்று
கண்விழிக்க நீ ஓதும்
கானக் குயி லோசை
தேனாகக் காது களில்
தேங்கி வழிகிறது
தாங்கும் இதய மொன்று
தரவில்லை அத னாலே
ஏங்கி மடி கின்றேன்
ஏகனை நான் திட்டுகிறேன்

உண்பதற்கு நான் இருந்தால்
 உடன் அருகில் வந்திருந்து
 அமுதம் படைத்த உந்தன்
 அன்பை எல்லாம் நினைந்துருகி
 இரவும் பகலும் எந்தன்
 இதயம் அழு கிறதே
 இரக்கமின்றி உனைப் பறித்து
 இந்நிலையை எனக் களித்த
 அரக்கனின்றி இங் கிருந்தால்
 அவன் உயிரை அழித்திடுவேன்

எனக்கொன்று வந்து விட்டால்
 எதையும் நீ உண்ணாமல்
 வேல் ஒத்த விழிகளிலே
 வேதனையைத் தேக்கி வைத்து,
 காதலுக்கு விளக்க உரை
 கண்ணீரால் எழுதி எந்தன்
 காலம் மலர் வதற்கு
 கவி பாடும் அஞ்சுகமே
 ஞாலம் அழிந் தாலும்
 நான் உனக்குக் காதலனே!

தினகரன், 26-02-1978

23. உள்ளம் நினைந்து ஓதும் கவிதை

(ஆசிரியப்பா)

இனிக்கும் இரவில் சுவைக்கும் இதழில்
பனிக்கும் அமுதம் பசியைத் தீர்த்து
அளிக்கும் இன்பம் அனைத்தும் காதல்
தளிர்க்கும் கருவாய் தன்னுள் வளர
சிலிர்க்கும் நடையில் சிந்தும் அழகைக்
களிக்கும் இதயம் காணும் போது

கொங்கை இரண்டின் கோலம் கண்டு
கங்கை வெள்ளம் கலந்த போது
மங்கை என்னும் ஓடந் தன்னில்
மயங்கித் திரிந்த நினைவின் அலைகள்
நொங்கும் நுரையாய் பொங்கி வழிய
நோகும் வரைக்கும் கண்கள் இரசிக்கும்

மின்னல் இடையை மெல்ல நெளித்து
அன்னம் போன்று என்னை நெருங்கி,
கன்னம் சிவக்க, கனிந்த காதல்
வண்ணக் கருவாய் வளரும் எழிலை
எண்ணி எண்ணி என்றன் இதயம்
இரவும் பகலும் கவிதை பாடும்.

துள்ளித் திரியும் புள்ளி மானாய்
தோகை விரித்து ஆடும் மயிலாய்
கள்ளி எனக்குக் காதல் ஊட்டி
பள்ளி அறையில் பயின்ற நடனம்
பிள்ளை உருவாய்ப் பிறக்கும் நாளை
உள்ளம் நினைந்து ஓதும் கவிதை.

24. ஏங்கும் இதயம்

மது சிந்தும் மலர் மீது
புது வண்டு புகழ் பாடும்
அது கண்டு என் நெஞ்சம்
அவ ளோடு உற வாடும்.

இளந் தென்னங் கீற்றின் மேல்
இருந் தோதும் குயில் கண்டு
அசைந் தாடும் என் நெஞ்சம்
அவ ளோசை குரல் தேடும்

இள வேனிற் புது வானில்
இருக் கின்ற பிறை கண்டு
இளந் தென்றல் துதி பாடும்
என் நெஞ்சம் கவி பாடும்

முகில் கண்டு மகிழ்ந் தாடும்
மயில் கண்டு மான் பாயும்
இது கண்டு என் நெஞ்சம்
இனிப் போடு அவள் நாடும்

அலை பாயும் கட லோரம்
வலை பின்னும் இள நண்டு
நிலை கண்டு என் நெஞ்சம்
நினை வாலே கூத் தாடும்

மறை கின்ற கதி ரோனின்
பிரி வாலே புவி வாடும்
உரு மாறும் என் நெஞ்சம்
உற வாடும் அவ ளின்றி

மரம் தாவும் இள மந்தி
மகிழ் வோடு துணை கூடும்
இணை தேடி என் நெஞ்சம்
இர வெல்லாம் தனி ஏங்கும்

தினகரன் 22 . 05 . 1977

25. என்னுயிர் ஓவியம்!

சோலைக் குயிலின் கானக் குரலால்
வீணை மீட்டுகிறாள் — நறுந்
தேனை ஊட்டுகிறான்.

வாலைக் குமரி நீல விழியால்
வாட்டி எடுக்கின்றாள் — கோலங்
காட்டிச் சிரிக்கின்றாள்.

அன்ன நடையால் என்னைக்கவர்ந்து
அன்பு காட்டுகிறாள் — தினமும்
இன்ப மூட்டுகிறாள்.

சின்ன இடையால் மெல்ல வளைந்து
சிரிப்புக் காட்டுகிறாள் — கண்ணால்
நெளிப்புக் காட்டுகிறாள்.

வண்ணக் கருங்குழல் பின்னால் அசைந்திட
வடிவம் காட்டுகிறாள் — முகத்தில்
உருவம் தீட்டுகிறாள்
கன்னம் சிவந்திட என்னருகில் வந்து
கனிந்து நிற்கின்றாள் — நாணத்தால்
குனிந்து நிற்கின்றாள்.

மாலைப் பொழுதின் கோல வடிவால்
மயக்கம் ஊட்டுகிறாள் — மனதில்
கலக்கம் பாய்ச்சுகிறாள்.
காலச் சுவடின் ஆழ நிழலில்
காவியம் ஆகிவிட்டாள் — என்னுயிர்
ஓவியம் ஆகிவிட்டாள் !

4-01-1976

26. நாளைத் தேடி நானும் துடிக்கிறேன்!

எலிவளை போன்ற இருண்ட வீட்டில்
ஏங்கிக் கிடக்கும் எங்கள் குடும்பம்
தூச்சுக் களைந்து துயரம் மறந்து
தாக்கும் பணத்தின் தலையைக் கொய்து
தூக்கி எறிந்து துணிந்து நடக்கும்
நாளைத் தேடி நானும் துடிக்கிறேன்.

உழைத்து உழைத்து உருவம் அழிந்து
களைத்துக் கிடக்கும் எங்கள் அப்பா
இளைத்து இளைத்து இருமும் சப்தம்
தழைத்துப் பரவும் பணத்தின் திமிரைத்
துளைத்துக் கொல்லும் குண்டாய் மாறும்
நாளைத் தேடி நானும் துடிக்கிறேன்

பசியின் வெறியால் பற்றி எரியும்
பாலர் வயிற்றைப் பார்த்து, தாய்கள்
பதறித் துடித்துக் கதறும் ஓசை
பணத்தைச் சுரண்டி, பதுக்கி வைக்கும்
பிணத்தை எரிக்கும் தணலாய்த் தகிக்கும்
நாளைத் தேடி நானும் துடிக்கிறேன்

அடுப்பங் கரையில் அம்மா இருந்து
அழுது புலம்பி வடிக்கும் கண்ணீர்
உலையில் விழுந்து உணவாய் மாறி
உண்ணும் எங்கள் வாழ்வு மலர
மண்ணில் எமது புரட்சி வெல்லும்
நாளைத் தேடி நானும் துடிக்கிறேன்

29 . 02 . 1976

27. மக்கள் சமுத்திரம்

மக்கள் சமுத்திரம் பொங்கியெழுந்து
மலைபோன்ற அலைகளை உமிழ்கிறது.
மேலே எழும்பும் அலைகளினாலே
கீழே கிடந்த திமிங்கில மெல்லாம்
உருண்டு புரண்டு உயிருக்கஞ்சி
விரண்டு தூர ஓடும்போது
பதுங்கி இருந்த பாரைமீன்கள்
ஒதுங்கி வழியை விடுகின்றன.

மக்கள் சமுத்திரம் பொங்கியெழுந்து
மலைபோன்ற அலைகளை உமிழ்கிறது.
ஆழியின் செல்வத்தை உறிஞ்சிக் குடித்த
அத்தனை மீன்களும் பயத்தினாலே
நடுங்கி ஓடுங்கித் தவிக்கும்போது
நசுக்கப்பட்ட சின்ன மீன்கள்
வீரமுடனே ஒன்றாய்க் கூடி
விரட்டித் துரத்திக் கடிக்கின்றன.

மக்கள் சமுத்திரம் பொங்கியெழுந்து
மலைபோன்ற அலைகளை உமிழ்கிறது.
சுரண்டி வாழ்ந்த சுறாக்களெல்லாம்
மிரண்டு மேலே பாய்கின்றன
கல்லும் மலையும் உடைந்ததினாலே
கலங்கிச் சமுத்திரம் கொந்தளிக்கிறது.
கள்ளச்சந்தை வள்ளம் எல்லாம்
கவிண்டு உடைந்து அமிழ்கின்றன.

தினகரன் 18.09.75

28. குருவும் குழந்தைகளும்

கட்டி பிசைந்த களிமண்ணாய் உங்களிடம்
ஒட்டிய நாங்கள் உங்கள் குழந்தைகள்

நானை வருகின்ற நவீன சமூகத்தில்
வாழத் துடிக்கின்ற வருங்காலச் சிற்பிகளாய்
தோளை நிமிர்த்தித் துணிந்து நடக்கின்ற
ஞாலம் வரவேற்கும் நல்ல துணைவர்கள்
கட்டி பிசைந்த களிமண்ணாய் உங்களிடம்
ஒட்டிய நாங்கள் உங்கள் குழந்தைகள்

இரவில் சிரிக்கின்ற இன்ப நிலாவினிலே
எங்கள் முகம் கண்ட அன்புத்தாய் அகமகிழ
பண்பின் சிகரமாய்ப் பாரில் வளர்த்தெம்மை
அறிவுச் சுடராய் அளித்திடுவீர் உலகிற்கு
கட்டி பிசைந்த களிமண்ணாய் உங்களிடம்
ஒட்டிய நாங்கள் உங்கள் குழந்தைகள்

நானை உலகத்தை நாங்களும் ஆள்வதற்கு
சொந்தமாய் எம்மைச் சிந்திக்க வைத்துநிதம்
சிறப்பான ஞானத்தை உவப்போடு எமக்கூட்டி
உயர்த்தி விடுங்கள் உலகம் வரவேற்க,
கட்டி பிசைந்த களிமண்ணாய் உங்களிடம்
ஒட்டிய நாங்கள் உங்கள் குழந்தைகள்

அழிந்த உலகத்தின் ஆத்மாக்கள் நாமல்ல
 செழித்து வருகின்ற சிந்தனையின் வழித்தோன்றல்
 புளித்துவிட்ட தத்துவங்கள் கிழித்தெறியப்
 படல்வேண்டும்
 விழித்து விட்ட எமை நீங்கள் விசையேற்றிக்
 காட்டுங்கள்
 கட்டி பிசைந்த களிமண்ணாய் உங்களிடம்
 ஒட்டிய நாங்கள் உங்கள் குழந்தைகள்.

தினகரன் 06-09-1975

29. நானும் நடக்கின்றேன்

கையில் உள்ளதோ குப்பி விளக்கு
கனதூரம் இன்னும் நான் போகவேண்டும்
எங்கும் பயங்கரம்
ஏழ்மையின் ஓங்காரம்
பொங்கும் உளச்சீற்றம்
பொல்லாத பணவீக்கம்
கையிலுள்ள குப்பி விளக்கு
மையிருளுடே மங்கித் தெரிய
நானும் நடக்கின்றேன்
நத்தையின் சாயலில்.

கையில் உள்ளதோ குப்பி விளக்கு
கனதூரம் இன்னும் நான் போகவேண்டும்.
உழைப்பு என்மூச்சு
உண்மை என்பேச்சு
உறுதி எந்துணைவன்
ஊக்கம் என் தலைவன்
கையிலுள்ள குப்பி விளக்கு
மையிருளுடே மங்கித் தெரிய
நானும் நடக்கின்றேன்
நத்தையின் சாயலில்

கையில் உள்ளதோ குப்பி விளக்கு
கனதூரம் இன்னும் நான் போகவேண்டும்
வழியிலுள்ள வர்க்கபேதத்தை
வெட்டி எறிந்து
வேரோடு சாய்த்து

வெற்றி வீரனாய்.
 கையிலுள்ள குப்பி விளக்கு
 மையிருளுடே மங்கித் தெரிய
 நானும் நடக்கிறேன்
 நத்தையின் சாயலில்

கையில் உள்ளதோ குப்பிவிளக்கு
 கனதூரம் இன்னும் நான் போகவேண்டும்.
 கூவி அழைக்கிறேன்
 கூடி உழைத்திட
 செங்கதிர் ஒளியை
 சென்று அடைந்திட.
 கையிலுள்ள குப்பி விளக்கு
 மையிருளுடே மங்கித் தெரிய
 நானும் நடக்கிறேன்
 நத்தையின் சாயலில்.

30. எங்கள் வாப்பா

ஏழை ஈந்த இரத்தம் குடித்து
ஏப்பம் விடுகிறார் எங்கள் வாப்பா

பள்ளிச் சொத்தில்
பட்டுப் பிடவை
அழகிய மாளிகை
ஆடம்பரக் கார்கள்
சில்லறை வேலைக்கு
சேவகர் ஆயிரம்
எல்லாம் இன்று
எங்கள் சொத்து

ஏழை ஈந்த இரத்தம் குடித்து
ஏப்பம் விடுகிறார் எங்கள் வாப்பா.

சொல்லால் மயக்கி
செயலால் பதுக்கி
சோடனை காட்டும்
சாதனை வீரர்

வெள்ளைத் தொப்பியில்

வேடம் பூணும்

ஜும்மாப் பள்ளி

தலைமை மரைக்கார்

ஏழை ஈந்த இரத்தம் குடித்து

ஏப்பம் விடுகிறார் எங்கள் வாப்பா.

பக்கத்து வீட்டு

பாத்திமா இங்கு

பசியின் கொடுமையால்

பதறித் துடிக்க

பாலும் பழமும்
 பாற்சோறும் உண்டு
 படுக்கிறார் மெத்தையில்
 பணக்காரச் சீமான்
 ஏழை ஈந்த இரத்தம் குடித்து
 ஏப்பம் விடுகிறார் எங்கள் வாப்பா

காலம் முழுக்க
 கன்னியாய் இருக்கும்
 ஏழைக் கதீஜா
 இன்னல் கண்டும்
 எண்ணிப் பார்க்க
 ஈமான் இன்றி
 பார்க்கிறார் மாப்பிளை
 பாலகி எனக்கு
 ஏழை ஈந்த இரத்தம் குடித்து
 ஏப்பம் விடுகிறார் எங்கள் வாப்பா

இஸ்லாத்தின் பெயரால்
 எமையெல்லாம் ஏமாற்றும்
 சமூகத் துரோகிகள்
 சண்டாள வீணர்கள்
 கூண்டோடு அழிய
 கொடுவாளை உடனேந்தி
 புறப்பட்டு வாருங்கள்
 போருக்கு வீரமுடன்
 ஏழை ஈந்த இரத்தம் குடித்து
 ஏப்பம் விடுகிறார் எங்கள் வாப்பா.

(பெயர்கள் கற்பனை)

31. தேடித் தவிக்கின்றேன்

தேடித் தவிக்கின்றேன்
தினமும் நினைக்கின்றேன்
கானகத்தில் வாழும்
கலைமானைப் போன்றுநிதம்
நாணி நடக்கும்
நல்லவளை நானின்று
தேடித் தவிக்கின்றேன்
தினமும் நினைக்கின்றேன்

அழகும் மணமும்
அமைதியையும் தந்தெமக்கு
பசுமையுடன் நிற்கும் புஷ்பம்போல்
பாரினிலே வாழும் பாவையினை
தேடித் தவிக்கின்றேன்
தினமும் நினைக்கின்றேன்

எழிலான தோகையினை
என்றும் விரித்தாடும்
மயிலாக என் முன்னே
மலர்ந்து வரும் மங்கையினை
தேடித் தவிக்கின்றேன்
தினமும் நினைக்கின்றேன்

வண்ணக் குரலால்
வையத்தை ஆட்டி வைக்கும்

சின்னக் குயிலின்
 சிங்காரக் குரலாளை
 தேடித் தவிக்கின்றேன்
 தினமும் நினைக்கின்றேன்

துள்ளிக் குதித்தோடும்
 வெள்ளைக் கயல்மீனின்
 கொள்ளை விழி கொண்ட
 கோகிலத்தை எந்நாளும்
 தேடித் தவிக்கின்றேன்
 தினமும் நினைக்கின்றேன்

தாய்மைக்கு இலக்கணமாய்
 தரணியிலே வாழ்கின்ற
 சாந்தமுள்ள நற்பசுவின்
 சந்ததியில் வந்த பெண்ணை
 தேடித் தவிக்கின்றேன்
 தினமும் நினைக்கின்றேன்

காற்றுக்கும் குளிருக்கும்
 கடும்மழைக்கும் வெய்யிலுக்கும்
 வளைந்து கொடுக்கும் இளம்புல்லாய்
 வாழுமெந்தன் காதலியை
 தேடித் தவிக்கின்றேன்
 தினமும் நினைக்கின்றேன்

பூமாலை 01-10.1973

32. ஏனோ தவிக்கின்றேன்!

ஏனோ தவிக்கின்றேள்
எனக்கே புரியவில்லை
மானே உனைநாடி
மடிகின்றேன் எந்நாளும்

வாழத் துடிக்கின்றேன்
வழிதான் தெரியவில்லை
காலத்தை எண்ணித்தான்
கண்ணீர் விடுகின்றேன்.

காதலியின் தாகத்தை
கனலாக ஊட்டிவிட்டு
கண்ணே வெறுக்கின்றாய்
கண்ணீர்தான் ஓயவில்லை.

இரவும் பகலும்
இச்சையினால் வேகின்றேன்
மிச்சமொன்றும் எனக்கில்லை
மேதினியில் உணையன்றி

இரவினில் வீசும்
 இளங்காற்றும் சந்திரனும்
 இதயத்தைத் தொட்டு
 இழுக்குதடி. உன்நினைவால்

*

வண்ண முகமும்
 வடிவான உடலழகும்
 சின்னக் கதையுமெந்தன்
 சிந்தையெல்லாம் வாட்டுதடி

*

என்றோ ஒருநாள்
 இனிய சுகம்தருவாய்
 என்ற நினைவில்
 இருக்கின்றேன் நடைப்பிணமாய்.

பூமாலை 01 - 03 - 1973

33. என்னருமை இதயமே!

ஓ! என்னருமை இதயமே
நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
அண்ணலார் அடிச்சுவட்டை
அடியோடு புறக்கணித்த
கண்ணில்லாக் கூட்டத்தை
கண்டித்தா அழுகின்றாய்?

ஓ! என்னருமை இதயமே
நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
அண்டை அயலாரை
அடியோடு மறந்துலகில்
உண்டுகளிக்கும் உதவாக்கரையினரை
கண்டா நீ அழுகின்றாய்?

ஓ! என்னருமை இதயமே
நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
சக்காத்தைக் கொடுக்காமல்
சதிமானம் செய்கின்ற
சண்டாளர் கூட்டத்தை
சபித்தோ நீ அழுகின்றாய்?

ஓ! என்னருமை இதயமே
நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
பத்துச் சதத்திற்காய்
பாதையில் கிடக்கின்ற
பாத்திமா நிலைகண்டோ
பதறி அழுகின்றாய்?

ஓ! என்னருமை இதயமே
நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
சீதனத்தால் சீர்குலைந்து
சிதறிக் கிடக்கின்ற
ஏழைகளைக் கண்டோ
ஏங்கி அழுகின்றாய்?

ஓ! என்னருமை இதயமே
நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
சீதனக் கொடுமையினால்
சீர்வாழ்வு கிடைக்காமல்
சிறி...வுடன் சென்ற
சித்தி—உம்மாக்கா அழுகின்றாய்?

ஓ! என்னருமை இதயமே
நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
கண்ணினும் இனிய கற்பை
காசிக்கு விற்குமெங்கள்
புண்ணிய முஸ்லிம்பெண்ணை
புறக்கணித்தழு கின்றாயா

ஓ என்னருமை இதயமே
நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
பர்தாவை புறக்கணித்து
பண்பினையே விலைபேசும்
பாத்திமா பரம்பரையை
பார்த்தா நீ அழுகின்றாய்

ஓ என்னருமை இதயமே
 நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
 தொழிலாளி உதிரத்தை
 சுரண்டிக் குடிக்கின்ற
 முதலாளி நிலைகண்டா
 முனகி அழுகின்றாய்?

ஓ! என்னருமை இதயமே
 நீ ஏன் அழுகின்றாய்?
 அழுகின்ற இதயமே—நாம்
 அண்ணல் நபி வாழ்வை
 கண்ணியமாய் பின்பற்ற
 பண்ணிடுவோம் சபதம் தீனில்

தினகரன் 19-06-75

34. காகக் கூடு

குறுங்காவியம்

காக மிரண்டு

காதலிலே கட்டுண்டு

கூடொன்றை மாமரத்தில்

குதுகலமாய் கட்டுவதை

கந்தொன்றில் மறைந்திருக்கும்

கானக் குயிலொன்று

விந்தையினைப் பார்த்து

தந்திரமாய் ரசிக்கிறது;

(1)

சுறுசுறுப்பாய் அவையிரண்டும்

சுள்ளிகளைக் கொண்டுவந்து

கைதேர்ந்த சிற்பியைப் போல்

கச்சிதமாய் சேர்த்துக்கி

படுத்து உறங்கநல்ல

பக்குவமாய் தும்புவைத்து

பாடு படுகின்றன

பம்பரம்போல் அவைசுழன்று

(2)

திட்டமிட்ட வாழ்க்கைக்கு

கட்டுகின்ற கூட்டினுள்ளே

முட்டையிட்டு அடைகாக்க

முன்னெச்சரிக்கையாய் அதிலே.

வட்ட வடிவான

வளைந்த குழியொன்றை,

கெட்டியுடன் தானமைத்து

கெடுபிடியாய் நின்றனவே

(3)

கட்டிய கூட்டில்

காதல் உணர்வுகளை,
அள்ளிச் சொரிந்தங்கே
ஆரத் தழுவியதால்,
கள்ளமில்லா இல்வாழ்வு
கனித்தொழுகி பாகாகி,
கூட்டோடு பெண்காகம்
குலம்காக்க கிடக்கிறது.

(4)

*

வேட்டை விரியனுடன்
வேறெந்தக் கேடுகளும்,
கூட்டுக்குள் தூங்கும்
குலவிளக்கை அணுகாது,
அல்லும் பகலும்
ஆண்காகம் கந்தொன்றில்,
குந்தி இருக்கிறது
குலம்தழைக்க தவமேற்று.

(5)

*

நிழலாக வாழ்க்கையிலே
நிமிர்ந்து நடைபோட்டவளை
ஈயெறும்பு வெய்யில்கூட
இம்மியதும் தாக்காது,
வேலைச் சுமந்துநிற்கும்
வீரணைப்போல் ஆண்காகம்,
கூட்டையே காத்துநிற்கும்
கோலமது பெரிதப்பா!

(6)

காதல் கிழத்தியுள்ளே
 கண்துஞ்சா விழித்திருந்து,
 மோனத் தவங்கிடக்கும்
 முக்திநிலை தானறிந்து,
 வாரித் தழுவி
 வாஞ்சையுடன் பேன்பார்த்து,
 கூட இருக்கிறது
 குலம்வாழத் துணையாக

(7)

நேற்றைக்கு நேரம்
 நிஷ்டை கலந்தேகி,
 கூட்டோடு வாழும்
 குலக்கொழுந்தைக் காப்பதற்கு,
 பூச்சி புழுக்களையும்
 பசிக்க நல்ல பழங்களையும்
 அள்ளிவந்து ஊட்டும்
 ஆண்காகம் தலைவனப்பா!

(8)

காலம் உருண்டு
 கரைபுரண்டு ஓடியதால்,
 வாழ்க்கையின் தத்துவங்கள்
 வளம்பெற்று சீரடைந்து,
 பெற்றவர்கள் பட்ட
 பெருந்துயர்கள் பறந்தோடி,
 குஞ்சுகளால் காகக்
 கூடும் சிரிக்கிறது.

(9)

கூட்டுக்குள் வாழும்
 குஞ்சுகளை காப்பதற்கு
 பெற்றோர் இருவருமாய்
 பெரும்பாடு பட்டுதினம்
 உணவுகளைத் தேடிவந்து
 ஊட்டி வளர்ப்பதிலே,
 கண்ணும் கருத்தாக
 கண்துஞ்சா வாழ்ந்தனவே!

(10)

நாளும் பொழுதும்
 நளினமுடன் உருமாறி
 கோலங்கள் காட்டும்
 குஞ்சுகளின் மத்தியிலே
 கோகிலத்தின் குஞ்சொன்று
 குரலெழுப்பி கத்தியதால்,
 காக மிரண்டும்
 கதிகலங்கிப் போனதுவே!

(11)

காக மிரண்டும்
 கடுங்கோபம் கொண்டதினால்,
 கோகிலத்தின் குஞ்சு
 குளறி அழுகிறது!
 ஏங்கி அழும்குஞ்சை
 ஏனென்றும் கேட்காமல்
 கொத்தி விரட்டும்
 கொடுமையினை யார் தடுப்பார்?

(12)

காமத்தின் சூத்திரத்தை
 கணிக்கத் தெரியாமல்,
 காத்திரமே இல்லாத
 காதலுக்கு பலியாகி
 கோல மழிந்துபெற்ற
 குலக்கொழுந்தை விற்றுவிடும்
 மாதர் குலத்தின்
 மறுபிறவி குயிலப்பா !

(13)

உருப்படியாய் ஒன்றும்
 உருவாக்கத் தெரியாமல்
 தெருத் தெருவாய்ச் சுற்றும்
 தரித்திரம் போல் வாழ்க்கையிலே
 கள்ளத் தனமாக
 காகத்தின் கூட்டினிலே
 மெல்லவந்து முட்டையிட்ட
 மென்குயிலும் வேசியப்பா !

(14)

பள்ள மிருந்தும்
 பார்க்கத் தெரியாமல்
 கள்ளனைப்போல் அதிலே
 கால்சறுக்கி விழுந்து கொண்டு
 சூடுசுணை இல்லாமல்
 சூத்திரத்தை மாற்றிவிடும்
 பேடிகளைப் போலந்த
 பெண்குயிலும் மாறியதோ?

(15)

களவியலில் சறுக்கியதால்
 கருத்தரித்து உருமாறி
 உளவியலால் மனமுடைந்து
 உலகை வெறுத்தோடும்,
 குமரிகளைத் போலந்த
 கோகிலமும் களவாக
 கருவை அழிக்க
 காரிருளை நம்பியதோ! (16)

ஒன்றும் புரியாமல்,
 ஓலமிடும் கோகிலத்தின்,
 குஞ்சுக்கு வந்தகெதி
 கொடுமையிலும் கொடுமையப்பா
 வில்லை வளைத்து
 விட்டவனைத் தப்பவிட்டு,
 திட்டுவதால் காயம்
 தீர்ந்துவிடப் போகிறதா? (17)

பொங்கியெழும் கொங்கையிலே
 பிள்ளைக்குப் பாலிருந்தும்,
 அள்ளிக் கொடுப்பதினால்
 அழகழிந்து போகுமென்று,
 பாற்போத்தல் உள்ளே
 பாசத்தை அடைத்துவிட்டு,
 வேதத்தை திட்டுகின்ற
 தாசியப்பா இக்குயிலும். (18)

ஊனை உணவாக
 உள்ளிருக்கும் கருவிற்கு
 அள்ளிக் கொடுத்து
 அதைவளர்க்கும் பண்பாடு
 இல்லாத பெண்ணுக்கு
 ஏதப்பா தாய்ப்பாசம்
 பொல்லாத பெண்ணாகப்
 போனதுவோ அக்குயிலும்?

(19)

பசியின் கொடுமையினால்
 பரிதவித்துக் கத்துகின்ற
 குஞ்சுகளின் வாய்களுள்ளே
 கொண்டுவந்த தீனிகளை,
 அள்ளிக் கொடுத்து விட்டு
 அகங்குளிரப் பறக்கின்ற,
 காகங்கள் இரண்டும்
 கள்ளமில்லாப் பெற்றோரே

(20)

கூட்டி விருந்து
 கூவுகின்ற குயில்குஞ்சை,
 ஊட்டி வளர்த்து
 உயிர்ப்பித்த காகங்கள்
 திட்டி விரட்டி
 தெருவோடு தள்ளுவதை
 தூரயிருந்து குயில்
 துயரோடு பார்க்கிறது!

(21)

உள்ள மிருந்தும்
 உதவ முடியாமல்
 கள்ளனைப்போல் அங்குமிங்கும்
 கதறித் திரிகின்ற,
 எல்லையில்லாத் துயரத்தை
 அள்ளிவைத்து இதயத்தில்,
 அல்லும் பகலும் அழுகின்ற குயிலுக்கு
 வல்லவனை யன்றி வையத்தில் துணையில்லை(22)

பெற்றெடுத்த குஞ்சுகளும்
 தத்தெடுத்த குயில்குஞ்சும்
 பத்திரமாய் உருமாறி
 பறக்கத் துடிப்பதினை
 பெற்றவர்கள் பார்த்து
 பெருமைப் படுவதினை
 கானக் குயிலும்
 களவாய் ரசிக்கிறது (23)

வாழ்க்கையின் தத்துவங்கள்
 வளம்பெற்று மணம்வீசி
 பூரிப்படைந் திளமை
 பூத்துக் குலுங்குவதால்
 காகங்கள் பட்டதுயர்
 கஷ்டங்கள் எல்லாமே
 ஓடிமறைந் தங்கே
 ஓங்கினவே சந்தோசம்! (24)

காலம் உருண்டதினால்
காகத்தின் குஞ்செல்லாம்,
ஞாலத்தில் புதுவாழ்வை
நாடியதால் சோடிகளாய்
கூடிக் கிடந்த
கூட்டைத் துறந்தேகி
பாடிப் பறந்தனவே
பரிதாபம் குயில்குஞ்சு

(25)

குஞ்சுகள் போனதினால்
கூடு தனிமையிலே
கானலுக்கும் தூறலுக்கும்
கதிகலங்கிச் சக்காகி
ஆதரிக்க யாருமற்ற
அனாதையைப் போல் கந்தினிலே
வேதனையால் வெந்துருகி
விம்மி அழுகிறது

(26)

நாடகத்தை நல்லபடி
நடிக்கவைத்து நெறிப்படுத்தி
இல்வாழ்வின் தத்துவத்தை
இருகாகம் ஊடாக,
பல்வேறு கோணத்தில்
படிப்பினையாய் காட்டிவிட்ட
வல்லோனின் சக்திக்கு
எல்லாமே அடிமையப்பா!

(27)

35. உங்கள் மாளிகை

நீங்கள் வாழும் மாளிகை எங்கள்
நினைவுச் சின்னங்கள்—உழைப்பின்
நித்திய ஜீவன்கள்
மாளிகை உள்ளே மறைந்து கிடப்பவை
மக்கள் சொத்துக்கள்—அவைகள்
மலரா மொட்டுக்கள்!

இரும்புச் ஜன்னல் கம்பிகள் ஏழை
எலும்பின் தோற்றங்கள்—மலரும்
எழுச்சியின் சீற்றங்கள்
பட்டு மெத்தை, பஞ்சணை, யாவும்
பாவச் சின்னங்கள்—பலரின்
பழியின் பிம்பங்கள்!

காற்றில் ஆடும் கதவுத் திரைகள்
களவை மறைத்திடலாம்—ஆனால்
காலம் மறந்திடுமா?
என்றோ ஓர்நாள் எங்கள் பங்கை
எடுப்போம் சத்தியமாய்—இன்றேல்
இறப்போம் நிச்சயமாய்!

36. பழைய செருப்பு

பழைய செருப்பொன்று
பாதையிலே நாதியற்று
சோர்ந்து கிடக்கிறது
சொந்தமொன்றும் இல்லாமல்.

கல்லுக்கும் முள்ளுக்கும்
கடும்மழைக்கும் வெய்யிலுக்கும்
எள்ளளவும் அஞ்சாது
எதிர்த்துக் களங்கண்டு,
எவனோ ஒருவனுக்காய்
எந்நாளும் பாடுபட்டு,
தேடுவார் இல்லாமல்
தெருவில் கிடக்குமிந்த
வாரறுந்த செருப்பெங்கள்
வாழ்க்கைக்கு நற்பாடம்

அடிமையைப்போல் யாருக்கோ
அனுதினமும் அல்லலுற்று
உருவம் உருக்குலைந்து
உதவியற்ற அனாதையைப்போல்,
புழுதி படிந்து
புண்பட்ட மனதோடு,
நலிந்து கிடக்குமிந்த
நன்றியுள்ள பழஞ்செருப்பு,
உழைத்துருகும் ஏழைகட்கு
உயிருள்ள உதாரணமே!

37. அள்ளி எறிந்துவிடு அன்பை!

வண்ண முகமின்றி வாடிக் கிடப்பதுமேன்
என்னை வெறுத்துந்தன் கண்கள் சிவப்பதுமேன்
பண்கள் இசைக்குமுந்தன் பருவம் தளர்ந்ததுமேன்
சின்ன இடையின்று பின்னி வளைவதுமேன்
கன்னங் கருங்கூந்தல் கலைந்து குலைந்ததுமேன்
மண்ணில் உனக்கிந்த மாயச் சுழற்சியினை
பண்ணிய பாவியினை எண்ணித் துடிக்கின்றேன்
கண்ணே, அதைக் கூறு.

அன்ன நடையின்று அலங்கோல மானதுமேன்
பெண்ணின் இலக்கணமே பேதலித்து வாடுவதேன்
கன்னங்கள் வாடிக் கறுத்து மெலிந்ததுமேன்
எண்ணங்கள் உன்னை எள்ளிநகை யாடுவதேன்
விண்ணை வெறித்து விம்மி அழுவதுமேன்
உன்னை நினைந்து உருக்குலைந்து வாடுமுந்தன்
மன்னவனின் உள்ளம் மலர்ந்து விரிவதற்கு
கண்ணே, அதைக் கூறு.

கள்ளமில்லா உன்னிதயம் கலங்கி மடிவதுமேன்
பள்ளமில்லா உன்வாழ்வு பாழடைந்து
போனதுமேன்
மெல்ல நகர்ந்தவள்ளம் கல்லிலே மோதியதேன்
துல்லிய பார்வையின்று துவண்டு சுருங்கியதேன்
வெள்ளியே உந்தன் வேதனைக்குச் சோதனையேன்
பள்ளியறை தன்னில் பாடல் இசைப்பதற்கு
உள்ளம் விரும்பும் உற்ற தலைவனுக்கு,
கண்ணே, அதைக் கூறு.

பாடாத குயிலாக பாவிழந்து தூங்குவதேன்
 ஆடாத மயிலாக அழகிழந்து ஒடுங்கியதேன்
 புள்ளிமான் ஓட்டம் பொலிவிழந்து மாறியதேன்
 கிள்ளை மொழியின்று கீர்த்தியற்று குவிந்ததுமேன்
 துள்ளுமுந்தன் இளமையின்று துயின்று
 அழிவதுமேன்
 கள்ளூறும் எந்தன் காதல் கனியமுதே
 எல்லையிலா வான்வெளியில் புள்ளுகளாய்ப்
 பறப்பதற்கு
 அள்ளி எறிந்துவிடு, அன்பை.!

தினகரன் 26-04-1989

— — —

அமெரிக்கா இனியுனக்கு தூசி நம்பு!

எழுந்தோது தக்பீரை இராக்நாடே
இனியுந்தன் வெற்றிக்குத் தடையேயில்லை
அழிவில்லா அல்லாஹ்வின் துணையிருக்க
அமெரிக்கா இனியுனக்கு தூசிநம்பு!

அலிறலியின் கோத்திரத்தில் அவதரித்த
அரேபியரின் பெருந்தலைவன் சதாமிருக்க,
அமெரிக்கா மட்டுமென்ன நேசநாடு
அத்தனையும் உனக்குஇனித் தூசிநம்பு!

குண்டுகளைக் கோடிகளாய் கொட்டியுன்னைக்
கொடியவர்கள் அழிப்பதற்கு துடித்திட்டாலும்
கொண்டவுயர் நோக்கத்தில் நிற்குமுந்தன்
கொள்கையின்முன் எல்லாமே தூசிநம்பு!

ஈத்தோலைக் கீற்றினிடைத் தென்றல்காற்று
இனியோதும் தக்பீரை வெற்றியோடு,
ஈடில்லா உன்ஈமான் பலத்தின்முன்னே
ஈனர்கள் சக்தியெல்லாம் தூசிநம்பு!

அநீதிக்காய்ப் போராடி உயிரைந்த
ஹசனெங்கே ஹுசனெங்கே, வீரமெங்கே?
கர்மத்தை வென்றுநிற்கும் கர்பலாவில்
கறைபடிய விடலாமா? முகையிதீனே!

அல்-அக்ஸா பள்ளியெங்கே, ஜெருசலத்தின்
அழகான புகழெங்கே, மக்களெங்கே?
துன்பத்தால் வாடுகின்ற பாலஸ்தீனம்
துயர்துடைக்கத் துணிந்துவிடு, வீரத்தோடு!

இஸ்லாத்தை அழிக்கவந்த இஸ்ரவேலை,
ஈமானே இல்லாத எகூதிகளை,
இரக்கமே காட்டாத நசராக்களை,
இனிமேலும் நம்பாதே, எதிர்த்தே நில்லு !

வல்லோனின் துணையொன்றே போதுமென்று
வல்லரசை எதிர்த்துநிற்கும் வீரர்சத்தாம்
அல்லலுறும் முஸ்லிம்கள், அரேபியர்க்கு
அல்லாஹ்வின் ஒளிப்பிழம்பு. நாரே தக்பீர்!

எச்சிலுக்கு வாலாட்டும் எகிப்தியரும்,
ஏமாந்து தலைசொறியும் லிபியாநாடும்,
ஈரானும், சிரியாவும் என்றோ ஓர்நாள்
ஈராக்கே உன்னடிமை துணிந்துசொல்லு!

ஈமானைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டு
இஸ்லாத்தை விலைபேசி விற்றுவிட்டு
எகூதிகளின் கச்சைக்குள் சுவர்க்கம்தேடும்
எத்தனாம் பஹ்தைநீ அழித்துப்போடு.

ஈமானின் ஒளியேயென் இராக்நாடே
இரைந்தோது தக்பீரை இஸ்லாம்வாழ,
அழியாது உன்வீரம் அகிலம்போற்றும்
அல்லாஹ்வின் ஆற்றல்முன் அனைத்தும் தூசே!

முஹர்றமும் முஸ்லிம்களும்

சின்னப் பிறையொன்று
சிரிக்கிறது வானத்தில்
ஈமானின் போர்வாளாய்
இஸ்லாத்தில் புதுஆண்டாய்,
நீதியின் ஒளிக்கீற்றாய்,
நித்தியத்தின் தத்துவமாய்
வானில் சிரிக்குமந்த
வளர்பிறையின் வரலாறு
ஒதிக் கரைகாணா
ஒப்பற்ற காவியமே !

காலம் அழிந்தாலும்
கறையழியா கர்பலாவை,
அசையாத ஈமாளை
ஹஸன், ஹுஸைனின் தியாகத்தை,
முஸ்லிம்கள் உணர்வதற்கு
முஹர்றம் பிறந்ததனை
எண்ணிச் சிரிக்கிறதோ
கண்ணியத்தின் வளர்பிறையும் ?

நாவரண்டு நீதிக்காய்
நபிபேரர் இமாம் ஹுஸைன்
போராடி உயிர்நீத்த
புனிதப்போர் தொடர்வதற்கும்,

இணையில்லா அல்லாஹ்வின்
 ஈடில்லா உயிர்த்தோழர்
 இப்றாகீம் நபிபெற்ற
 ஈமாணை உணர்த்துதற்கும்,

*

மீன்வயிற்றில் இருளோடு
 மிகப்பெரிய கஷ்டத்தில்
 பொறுமையுடன் உயிர்வாழ்ந்து
 புகழடைந்த நபியூனாஸ்
 வரலாற்றை அறிந்துமக்கள்
 வாழ்க்கையினை மாற்றுதற்கும்,
 அல்லாஹ்வின் அர்ஷோடு
 அனைத்தும் உருவான
 செய்தியினைச் சொல்லியெம்மை
 சிந்திக்க வைப்பதற்கும்,
 வல்லோனின் சோதனையின்
 வரலாற்றுத் தியாகங்கள்
 எல்லோர் மனங்களிலும்
 எழுந்து துடிப்பதற்கும்,
 முஸ்லிம்கள் புதுஆண்டாய்
 முஹர்ரம் பிறந்ததுவோ?

*

ஆஷூறா நாளின்
 ஆளுமையின் தத்துவத்தை,

பேசி உணர்ந்து
 பேராளன் அல்லாஹ்வின்,
 ஏராள மான
 இணையில்லா நிஹ்மத்தில்,
 ஏழை எளியவர்க்கும்,
 இரக்கின்ற அகதிகட்கும்
 வாரிக் கொடுப்பதற்கும்,
 வறுமையினைப் போக்குதற்கும்,
 அநியாயம் செய்தெம்மை
 அழிப்பதற்குத் துடிக்கின்ற,
 வெறிகொண்ட எஃதுகளை
 வெற்றிகொண்டு ஒழிப்பதற்கும்,
 ஓரணியில் சேர்ந்துநின்று
 ஒதுங்கள் தக்பீரை!
 நீதியென்றும் சாகாது
 நிமிருங்கள் நாம் முஸ்லிம்!

அரேபியா குடாதொடக்கம்
 அந்தலூஸ்! நாடுவரை,
 ஆண்ட பரம்பரையின்
 ஆண்மையெங்கே கூறுங்கள்!
 அசையாத! நெஞ்சமெங்கே?
 அஞ்சாத வீரமெங்கே?
 வெஞ்சமரில் போராட
 விரைந்தோடி வாருங்கள்!
 அலிறலியின் றைஹான்கள்
 அலிகளல்ல புலிகள் தான்

அல்லாஹ்வின் பாதையிலே
 அணிசேர்வோம் துணிவோடு
 இனியென்ன பயம்நமக்கு
 இறந்தாலும் தியாகிகளே!

*

அஞ்சி ஒடுங்கி
 அல்லலுற்று சாவதிலும்
 பொல்லா எசீதுகளை
 போர்முனையில் சந்தித்து
 வெட்டி எறிந்து
 வீரமுடன் மடிவதுமேல்!
 புறப்பட்டு வாருங்கள்
 போர்முனைக்கு எல்லோரும்,
 அகப்பட்டதெல்லாம்
 ஆயுதம்தான் எங்களுக்கு,
 அல்லாஹ்தான் துணையிருக்க
 அச்சமென்ன இனிநமக்கு!

*

ஓ!
 வானில் சிரிக்குமந்த
 வளர்பிறையும் முஹர்றத்தின்
 ஆளுமையை எண்ணிஎண்ணி
 அழகாய்ச் சிரிக்கட்டும்!

*

முதுகு சொறிவதிலே முதுமானிப் பட்டம் தா!

முதுகு சொறிவதிலே
மூத்தவர்கள் நாங்களெல்லாம்
எங்களுக்குள் பேதங்கள்
எதுவும் கிடையாது.
மன்னனுக்கும் நாம் சொறிவோம்
மக்களுக்கும் பேன் பார்ப்போம்!

மூதியவர்கள் எங்களுக்கு
முதுகு சொறிவதினால்
சத்தியமாய் சொல்லுகிறோம்
சரக்கெமக்குத் தேவையில்லை.

பக்குவமாய் நாங்கள்
பகிர்ந்து சொறிவதினால்
சொறிநாயும் எங்களுக்கு
சொர்க்கத்தின் கர்வலனே!

மானிட நேயத்தை
மலர்வைத்துக் கும்பிட்டு
போலியாய்ப் படைப்பதிலே
போக்கிரிகள் நாங்களெல்லாம்.

காலச்சுவடுகளை
கடந்துவரும் படைப்பாளி
படைக்கின்ற ஒன்றுமெங்கள்
பட்டியலில் சேராது.

செல்லரித்துப் போன எங்கள்
செம்மறிகள் பட்டியலே
காலத்தை வென்றுநிற்கும்
கடுகளவும் மாறாது.

“படைப்பதிலே நாங்கள்
பரமனையும் வென்றவர்கள்”
அப்படித்தான் நாங்கள்
அலறுவதும், எழுதுவதும்

எங்கள் படைப்புக்கள்
எங்களுக்கே புரிவதில்லை
புரியாத படைப்புகளே
புதுமையெங்கள் சித்தாந்தம்!

எங்களுக்குள் சித்தர்கள்
ஏராளம், ஏராளம்!
புரியாத வற்றையெல்லாம்
புரியவைத்து, ஆழமென்பார்!
கூப்பாரா, மௌனி என்ன,
கூடவே பித்தனென்றும்
சத்தியமாய் எம்மையெல்லாம்
சித்தரித்துக் காட்டிடுவார்!

போதாக் குறைக்கு,
புழுத்தஎங்கள் குப்பைகளை,
ஆழம், அழுத்தமென்று,
அளந்தெடுத்து கூறிடுவார்!

“எலிவாலைக் கொண்டு
கடலாழம் பார்ப்பதிலே”
எங்களுக்குள் நாங்கள்
என்றும் விமர்சகரே!

ஆளுக்கு ஆள் சொறியும்
அருங்கலையில் கலாநிதிகள்!
பாரதியின் வழித்தோன்றல்
படைப்பதிலே பிரம்மாக்கள்!
இலக்கியத்தில் நாங்கள்
இட்டதுதான் சட்டங்கள்!
பட்டிமன்றம் என்ன,
பாவரங்கு அத்தனையும்,
முழுமுச்சர்ய்ப் பேசும்
முதுகு சொறிவதையே.

செகட்டு கிளிநாங்கள்!
சிரசாட்டும் பொம்மைகள்!
இதனாலே எங்களுக்கும்
இலக்கியத்தில் பட்டங்கள்
கட்டாயம் வேண்டும்
கடவுளே சரணமப்பா!

பட்டியலில் எம்பெயர்கள்
பதியப்படல் வேண்டும்,
சஞ்சிகைகள் நூல்கள்
சகலதிலும் எம்பெயர்கள்,
முன்னுக்கு வரவேண்டும்
மூத்தபடைப் பாளியென்று

வாளில் நடந்தெழுதும்
 வளமான விமர்சகர்கள் !
 மானிடனை நேசித்து
 மதித்தெழுதும் படைப்பாளி !
 நெற்றிக்கண் திறந்திடினும்
 நேர்மையுறும் கவிஞர்கள் !
 அத்தனை பேரும்
 ஆழமாய் செய்கின்ற,
 ஆக்கங்கள் எல்லாமே
 ஆழமில்லை, குப்பையென்று
 கூறுவதில் நாங்கள்,
 கூர்மையுள்ள விமர்சகர்கள் !

“கேள்விச் செவியன்
 ஊரைக் கெடுப்பதுபோல்”
 முட்டாள் ஒருவன்
 முன்னுக்குப் பின்முரணாய்,
 சொன்னகதை முழுவதையும்
 சோடித்துக் கூறுவதில்
 மன்னர்கள் நாங்கள்
 மதியில்லா, வெம்பல்கள் !

சத்தியமே என் தலைவா !
 சாவதற்கு முன்னாலே,
 முதுகு சொறிவதிலே
 முதுமானிப் பட்டமொன்று
 கட்டாயம் தந்துவிடு
 கடவுளே சரணமய்யா !

ஸ்ரீலங்கா, அம்பாரை
 மாவட்டத்தைச்
 சேர்ந்த நிந்தலூர் முத
 லாம் குறிச்சி சிக்கந்தர்
 லெவ்வை சின்னத்
 தம்பி. மீராசாஹிபு
 மீரா உம்மா தம்பதி
 யின் சிரேஷ்ட புதல்வ
 ரான ஜனாப். எஸ்.
 முத்துமீரான் தமிழ்
 கூறும் நல்லுலகில்
 தலை நிமிர்ந்து நிற்கும்

பிரபல எழுத்தாளரும்; கவிஞரும், நாடகாசிரியரும்,
 இலக்கிய ஆய்வாளருமாவார்.

1968ம் ஆண்டிலிருந்து தொடர்ந்து சளையாது
 எழுதி வரும் இவருடைய ஆக்கங்கள் ஸ்ரீலங்கா,
 இந்தியாவிலிருந்து வெளிவரும் பிரபல்யமான வார
 மாத ஏடுகளில் வெளிவந்துள்ளன.

பலஇலக்கிய போட்டிகளில் விருதுகள் பெற்றுள்ள
 இவர் சட்டத்துறை பட்டதாரியும் (LL. B.)
 உயர்நீதிமன்ற சட்டத்தரணியும், பிரசித்த நொத்
 தாரிசியும், அகில இலங்கை சமாதான நீதவானும்,
 சத்திய ஆணையாளரும் சத்திய மொழிபெயர்ப்
 பாளருமாவார்.